

1973

4

SATIRAS
UN
HUMORA
ŽURNĀLS.
IZNĀK
DIVAS
REIZES
MĒNESI.

Nr

— Uz pašdarbības skatuves viņš brīnišķīgi prata
uzstāties, bet tagad — stostās...
— Bez sufliera nevar iztikt...

STAĻINGRADAS IERAKUMOS

[Frontes humors]

— Kāpēc tu nepārtraukti šau! Neredz taču nevienu krievu!
— Firers ir pavēlējis cīnīties līdz pēdējai patronai, tāpēc es arī šauju, kamēr krievi vēl nav parādījušies.

Kaujas laikā kāds fašistiskās armijas virsnieks aizturēja kareivi, kurš bēga uz aizmuguri.

— Kāpēc tu bēdz!
— Es nebēgu, kapteiņa kungs. Bet, redzat, man šautenes mērķklis nostādīts uz pieci simti metriem un, tā kā līdz krieviem ir tikai simts metru, esmu spiests mazliet atkāpties, lai varētu uz viņiem šaut.

— Tu dzirdēji! Firers esot pavēlējis nekādā gadījumā neatstāt Staļingradu!
— Domāju, ka mēs šo pavēli izpildīsim. Par to parūpēsies... krievi.

— Stāsta, ka feldfēbels Kellermanis vienā dienā dabūjis divus krustus.
— Pilnīgi pareizi. Rītā viņš dabūja dzelzs krustu, bet vakarā — koka.

— MANEJAIS AR JAUNO MAŠĪNU JAU IR UZ «TU».
I. Melgailis

OPERĀCIJA „LUKSS”

Ierindas skatē bundzinieks Pēteris Kubuliņš nepiedalījās, tāpēc rota šološanā ieņēma tikai trešo vietu. Neviens cits kareivis no bungām nespēja izvilināt to, ko Pēteris.

Jā, Kubuliņš kā bundzinieks bija nepārspējams, bet neparko nebija pārliecināms, ka jātira un jāspodrina zābaki. Un netīrīja.

— Es mājās pat savus mokasīnus nespodrināju, — viņš parasti atrunājās. — Tik un tā pie meitenēm piekrišana bija lielāka nekā citiem puisiem. Bet te grib, lai kirzai glanci lieku virsū! Kumēdīnī!

So pašu zābaku dēļ tad arī rotas komandieris neļāva kareivim Kubuliņam stāties ierindā un pavēlēja būt par dieninieku, kas Pēterim īpaši nepatika. Atgriezušies no skates, kareivji ielencā Pēteri, un pārmetumi par piedzīvoto neveiksmi bira kā krusa.

— Tu iegādi visu rotul! Ne kauna, ne goda! — seržants Čēbergs rājas.

— Sliņķis un nevīžal — tā jefreitors Tursuns.

— Un tas esot rīdzinieks! — arī mazrunīgais igauņš Sārs neizturēja.

— Vakārā Kubuliņa rīcību apspriedīsim rotas sapulcē, — komsorgs Ivanovs paziņoja.

Pēc vakariņām sapulcējās visa rota. Ziņoja staršina. Savu runu viņš ilustrēja ar citātiem no Kubuliņa dienesta kartītes. Tur pārsvarā bija ārpuskārtas norīkojumi un citi soda veidi.

Visi gaidīja, ka Kubuliņš piecelsies un, kaunīgi nodūris acis, teiks: «Dārgie biedri un draugi! Es neesmu bijis labs kareivis... Ar rītdienu kļūšu pavisam cits, kļūšu kā reglamenta paragrāfs...» Taču vaininieks necēlās, nenodūra acis un nešautēja sevi.

Puiši izklīda pa kazarmu.

— Tur laikam vajadzīga individuāla pieeja, — jaunākais seržants Hviņa secināja.

— Puiši, man ir ideja! — iesaucās Tursuns un kaut ko čukstēja tuvāk stāvošajiem.

Līdz vakara jundai operācijas «Lukss» plāns bija izstrādāts visās detaļās.

Dieniniekam allaž īķiet, ka nakts ir diennakts garākā daļa. Kazarma jau bija iegrimusi nakts mierā. Tikai blāva lampiņa, tā sauktais «dežurants», nespodri apgaismoja ieeju. Kareivju miegs ir apskauzams. Arī fonaki, lai gan bija piedzīvota neveiksme.

Ap pusnakti gulāmtelpas attālākajā stūrī sakustējās kāda ēna. Ēna uz pirkstgaliem pagrozījās pie gultām un naktsskapīšiem. Kaut ko paņēma un pazuda. Pēc tam labu brīdi staršina istabā kaut kas švīkstēja. Tad ēna iznāca, apģērbās un ieguva

reāla cilvēka izskatu. Kareivis Mamedovs nomaiņīja dieninieku.

No rīta, kā vienmēr, dieninieks skaļi sauca: «Celties!» Nopliņoja segas. Desmitiem roku un kāju naski lida savos ietērpos. Jau skanēja nākošā pavēle: «Stāties!» un kareivji ieraudzīja staršinu. Momentā izauga gara, taisna ierinda. Staršina iesauca:

— Kareivi Kubuliņ, stāties ierindā!
Bet Kubuliņš, saliecies trijos likumos, kaut ko meklēja zem gultām. Pienāca staršina.
— Komandu dzirdējāt! Kas atkal noticis?
— Man zābaks pazudis, — sūdzējās Pēteris.

Kareivji pamanīja, ka Kubuliņam viena kāja basa, otrā zābaks — kā parasti, netīrs, nomīts, izbalējis. Pētera acis pauda neziņu. Tievais, sakumpušais augums ar vienu zābaku izskatījās komisks un nožēlojams. Staršina neziņā raudzījās apkārt.

— Un kas tas tāds? — viņš rādīja uz vienu zābaku pie Kubuliņa gultas.

— Tas nav mans... — kareivis stostījās.

Zābaks dižciltīgi mirdzēja. Pat kizas stulms meta saules zaķiņš. Papēdis taisns, tam pasīsts spožs pakaviņš. Staršina pieliecās un uz cilpiņas izlasīja ierakstu «P. Kubuliņš».

— Kas to uzrakstījis? — staršina jautāja.

— E-es, — sastostījās Pēteris.

— Apauļiet kājas! — staršina mierīgi pavēlēja.

Desmitiem acu pāru raudzījās uz Pēteri, bet viņam bija tāda sajūta, it kā gluži kails stāvētu liela ļaužu pulka priekšā. Pēteris žigli pakāra spožo zābaku un uzāva kāju. Kareivji nevarēja valdīt smieklus. Spožais zābaks blakus nelīdī pelēkajam devās uz kreiso flangu.

— Līdzināties! — noskanēja staršinas komanda.

Rinda saposījās. Kreisajā flangā kādam paspruka smiekli. Gluži kā pēc komandas kareivju galvas pagriezās pa kreisi. Kubuliņš lūkojās uz saviem zābakiem un rūca:

— Tāda izāzēšana!
Kazarma grandēja no smiekliem.

Staršina, cenzdamies saglabāt nopietnību, nokomandēja:

— Mie-rāl! Uz la-bol! Uz rīta rosmi soļos, marš!

Rīta tualetes laikā Kubuliņš savā naktsskapī ieraudzīja gluži jaunu zābaku suku un zābaksmēres «Lukss» kārbīnu. Smagi nopūties, viņš devās spodrināt labās kājas zābaku.

Operācijas «Lukss» otro daļu bundzinieks izpildīja viens pats.

V. LANDO

KUR TIE ĀTRIE TIKUŠI?

Kad savā laikā Rīgas mācību līdzekļu veikala skatlogā (Krišjāņa Barona un Merķeļa ielu stūrī) stāvēja cilvēku skeleti, man tā vien šķita, ka tie sminēdami vēro garāmgaļējus, sevišķi steidzīgos, it kā gribētu teikt: «Kur tie ātrie tikuši? Un, patiešām, kā rāda neskaitāmi piemēri, jo ātrāk steigšies, jo ātrāk nokļūsi — kur? Labākajā gadījumā tuvākās slimnīcas traumatoloģijas nodaļā. Bet cik nav nokļuvuši morgā?

Pa ielu steidzas cilvēks. Uzgrūžas virsū pretimnācējiem, aizvainodams viņu pašlepnuma jūtas. Aizķeras ar kabatu aiz durvju klinķa vai kāda cita šķēršļa un saplēš jauno lietutu mēteli. Samīšies paklup, pieceļas un turpina iet iepriekšējā tempā. Šķērso ielu nepareizā vietā vai nenogaidījis iedegamies zaļo uguni. Lec ejošā tramvajā, trolejbusā, autobusā, vilcienā un, otrādi, — no šiem satiksmes līdzekļiem. Un gadas... Gadās, ka pakļūst zem riteņiem, salauz ribas, zaudē kādu locekli vai tiek sašķaidīts, dažreiz tā, ka nekāda traumatoloģija vairs nespēj līdzēt. Piederīgajiem atliek tikai rīkot netaisnības bēres un kopā ar viņa draugiem un pazīpām paturēt aizgājušo gaisā piemiņu.

«Interesanti būtu pajautāt, kurp viņš tā steigšies?» allaž ieņāca prātā, redzot šīs rīcības kārtējo upuri. «Vai tiešām tas bija tik nepieciešami, ka nevarēja iet lēnām? Protams, galīgi nomušie uz to nespētu atbildēt, pamemot, ka mēdz teikt juristi, lietas apstākļu noslēpumu sev līdzī kapā. Bet dzīvi palikušie spētu.» Un, tās vai citas kaites novests slimnīcā, sāku izprasāt steigšas rezultātā cietušos beču brāļus par viņu rīcības iemesliem. Kurp vai kādēļ bija steigšies? Izrādījās, ka lielākais vairums — turp vai tadēļ, kurp vai kādēļ katru dienu steigšamies mēs paši. Uz darbu. Uz vilcienu. Uz sēdi, apspriedi, sapulci. Uz veikalu. Uz satikšanos. Uz tuvāko tualeti. Uz lekcijām. Uz kino, teātri, koncertu. Uz pieņemšanu pie kāda augstāka priekšnieka. Uz sporta stadionu. Uz mājam. Un gandrīz visos gadījumos viena iemesla dēļ: lai nenokavētu sākumu, atiešanas laiku, norunāto stundu, darba laika beigās, ieņemtu labāku vietu, nesāņemtu sodu vai rājienu. Tikai vienā gadījumā — neatliekamās vajadzības spiesti.

Tagad padomāsim: vai jebkura šī iemesla dēļ bija vērts zaudēt dzīvību? Vai visu mūžu palikt par koproli ar vienu kāju vai roku, salauztām ribām, satricinātām smadzenēm? Protams, ka ne. Katrs no šiem steigšas upuriem, ar ko man bija runa, svinīgi zvērēja, ka desmitkārt un simtkārt būtu bijis ar mieru saņemt sodu par darba kavēšanu, aizbraukt stundu vai dienu vēlāk, sanaidoties ar brūti, maksāt alimentus par svešu bērnu, nostāvēt visu futbolu sacikstī kājās, aiziet gulēt neēdis, nerunājot nemaz par tādiem sīkumiem kā lekciju vai kino nokavēšana, nekā steigšies, lai rezultātā nokļūtu slimnīcā. Paldies dievam, ka ne morgā. Vairāk tā nekad, nekad nedariot.

Diemžēl, parāk dārgi viņiem nācās samaksāt par šo prātīgo atzinumu. Nemsim to vērā vismaz mēs, kas vēl neesam cietuši un — nesteigsimies. Kas par to, ka šur tur nokavēsim — sīkas nepatikšanas, salīdzinot ar tām, kādas var sagādāt steiga. Toties pašā viņa galā, kas mūs nevienam nevilina, nonāksim krievu vēlāk un ar veselīem locekļiem. Tas atsvēr visu.

J. LAGANOVSKIS

P. S.

Šis fejetons jau bija uzrakstīts, kad no preses uzzināju par sensacionālu sadursmi Kopenhāgenā. Turienes rātslaukumā saskrējusies divi gājēji, viens otram ietriecoties pierē. Sadursme bijusi tik spēcīga, ka abi nogāzušies gar zemi un bezsamaņas stāvoklī aizvesti uz slimnīcu. Vienam konstatēts galvaskausa plisums. Lūk, vēl vienas briesmas, kas mums draud steigšas dēļ!

PARADOKSI

Ja ir vientuļas mātes, jābūt arī vientuļiem tēviem.

Ja kolhozā ražo pogas, kāpēc fabrikā nevarētu audzēt labību!

— Ja ir velkai bez pārdevējiem, jābūt arī pārdevējiem bez velkai, — ap pusnakti mīlclijā falsnojas degvīna spekulants.

— Ja ir mākslīgas jūras, jābūt arī mākslīgām dūnām, — skumji konstatēja zutis, līdzdams pa mazutu.

— Ja nav brīļu, nekā nevar redzēt, — teica acains kartupelis.

K. FELDMANIS

— VAI ESI SAGATAVOJIES PĀRVEĻŠANAS SAPULCEI!
— JĀ, PILNĪGI...

E. Kungs

NO SKOLĒNU SACERĒJUMIEM

«Māmiņa man palīdz mācībās un citos priekšmetos.»

«Studenta gados dzejnieks mācās Rīgas ģimnāzijā.»

«Jaunais cilvēks darbojas vietnē ar savām domām.»

«Mans tēvs brauc ekskursijā ar savas darba vietas auto, bet mana māte ar tēvu.»

«Dzejnieks savos darbos ielaisa citrullus, un tie viņam palīdz.»

«Kā visām lugām, tā arī šai ir beigas.»

«Izsaukmes vārdi ir, kad kādu izsauc.»

Norakstījis E. RĪVA

Spurainas domas

«Lūdzu paskaidrot, kur laukos ir aitas, jo tās neredz, braucot ar ufobusiem.»

«Caur pārdevēja rokām iziet laudz pircēju.»

«Mīlestība sākās ar apprecēšanos, jo pirms tam domājām tikai ar kāzām.»

«Lūdzu viņu iekārtot darbā bez zēršanas.»

«Autobusu saraksti ir nodrukāti, ir to atņemšanas laiki atsevišķi pieņemti pasažieriem.»

«Labi izslaukumi ganību laikā ir laba gana un supa.»

Norakstījis E. VIGANTS

„MIRUŠĀS DVĒSELES” AUGŠĀMCELŠANĀS UN BOJĀEJA

Atklāti runājot, nekāds liels draudsirdis es neesmu, taču no spokiem nebistos, jo neticu, ka tādi vispār eksistē. Tāpēc, kad viens ventīnu bocmanis man piesolījis par kasti alus parādīt spoku, es nekavējoties piekritu.

— Tikai nedzer visu uzreiz! — maksādams par alu, es viņu brīdināju. — Citādi vēl spoku vietā rādīs man baltās pelītes...

— Neuztraucies! — bocmanis apvainojās. — Kad es dzeru alu, man rādās tikai alus desinas. Nāc labāk līdzī uz «tupeli». Kāds gabaliņš būs jāpabrauc.

Kad bijām pabraukuši jau krietnu gabalu, sāku nožēlot, ka vispār esmu šai dēkā iepinies. Apkārt ne dvēseles, tikai vilņi un migla.

— Te pat zivi nevar ieraudzīt, kur nu vēl spoku! — pukojo.

Pēkšņi bocmanis man pasniedza tālskati un pačukstēja:

— Skaties, tur viņi ir!

Ielūkojies vērtīgākā miglā, nesaprašanā paraustīju plecus:

— Tas taču ir zvejas kuģis! Ja nemaldos, arteja «Banga» kuģis «MB-39».

— Tas nav nekāds kuģis! Tas ir spoks, fici man! — un bocmanis saīstīja tik briesmīgu ģimi, ka man vairs nebija ne mazāko šaubu — esmu nekrietni izjokošs.

Atgriezies krastā, nolēmu uzrakstīt nelielu reportāžu un tādējādi vismaz daļēji segt iztrūkumu, ko manā budžetā radija bocmanim dāvētā kaste alus.

— Sakie, lūdzu, kāda nozveja šodien bija jūsu «MB-39» komandail — piezvanījis uz zvejas arteli «Banga», painteresējots.

— Mums tāda kuģa nav! — skanēja kategoriska atbilde.

— Kā nav? — izbrīnījies teicu. — Pats savām acīm šodien redzēju šo kuģi jūrā.

— «MB-39» jau sen ir norakstīts un demontēts! — skanēja vēl strupāka atbilde un runātājs nolika telefona klausuli.

Ieintrīgēts ierados zvejnieku artela «Banga» kantorī un, ko jūs domājat, dabūju pats savām acīm redzēt dokumentu, kas liecināja, ka zvejas kuģis «MB-39» ir bijis stipri nolietots un zvejošanai vairs neizmantojams, tāpēc 1972. gada 31. oktobrī norakstīts un demontēts. Dzelzs daļas (15 tonnas) ieskaitītas lūžņos, radio iekārta un eholots noņemti no kuģa un nodoti noliktavā. Faktu patiesību ar saviem parakstiem apliecinājuši artela «Banga» priekšsēdētāja vietnieks Laumanis, galvenais inženieris Krafis, kapteinis Sternbergs un vēl daudzi citi ne mazāk cienjami vīri.

— Nu, ko es teicu?! — uzinājis manu pētījumu rezultātus, bocmanis iesaucās. — Spoks, ne kuģis!

— Spoks, ne kuģis! — bocmanim piebalsoja arī artela «Banga» vīri. — Kas ir norakstīts, tas augšām celties nevar!

Bet te pēkšņi vienā drūmā dienā, konkrēti 4. decembrī, viņi sāka runāt citu valodu.

— Kas par dumjībām? Spoki baidīja cilvēkus agrāk. Tagad spoku nav!

Sākumā lāgā nevarēju saprast, ko nozīmē tāda krasa pārmaiņa. Bet tālāk atkal nāca pazīstamais bocmanis.

— Pa burbuli nogāja mūsu spoks, — viņš čukstus paziņoja.

— Nogrīma? — es ieplētu acis.

— Tā gan! Ar visiem tikliem un ar visām sazvejotajām zivīm! — bocmanis nosodoši kratīja galvu. — Brīnums, kā vēl komanda izglābās. Kuģis taču bija caurumains kā siets!

— Tad jau artelim tagad ir lieli zaudējumi, — es līdzietīgi nopūtos.

— Kas to lai zin? — bocmanis piemēdza aci. — Varbūt arī ienākumi... Dažam labam gudriniekam pat par nosliuku spoku ir laimējis saņemt apdrošināšanas naudu.

J. JUZEFS

— KĀDS PIEKLĀJĪGS VĪRIETIS: DĀMAI NOKRĪT MUTAUTIŅS, VIŅS PACĒĻI...

M. Romeno

Kolhoza «Gramzda» saskaitīšanas un atņemšanas darbinieki klaušķināja kaulinus un žausminājās:

— Septiņi simti četrdesmit divi rubļi un kapeikas...

— Trīs simti seši rubļi un kapeikas...

— Divi simti trīsdesmit viens rublis...

— Kopā lūkstoš divi simti astoņdesmit rubļi!

Grāmatvedim mati saslējās stāvus.

— Par to varētu nopirkt veco «Zaporožecu» un vēl rezerves lukturus, — gaudās šoferis, kas kantorī bija ieklidis pavisam nejausi. Kāds no sievišķiem sāka šņukstēt, jo bija sarēķinājis, cik duču neilona aizkaru varētu par to naudiņu nopirkt.

Grāmatvedis norūpējies pazvanīja kolēģim uz Kirova vārdā nosaukto kolhozu. Un viņa rūpju izvagotā seja pamazām kļuva jautrāka.

— Tūkstoš viens simts četrdesmit septiņi rubļi un septiņdesmit četrus kapeikas! — viņš priecīgi iesaucās, nolikdam klausuli.

— Atradās?

— Pagalam! Viniem pagalam! Viņi nemaz nav gudrāki par mums, viņi arī ir apvesti ap stūri. Un es nojausu, ka isto summu man nemaz negribēja teikt, ka tāstā ir daudz lielāka. Jāpiezvana kolēģim uz Kārļa Marksa kolhozu...

ZIRGS — CILVĒKA DRAUGS

— Devīni simti trīsdesmit... Aizrauti kā pa skursteni! — varēja paskaidrot sievišķis, kas vēl arvien šņukstēja pēc neilona aizkariem.

Grāmatvedis apspēdās pie rakstāmgalda un sāka domāt. Un, jo ilgāk viņš domāja, jo vairāk atguva dvēseles mieru. Ko viņam var pārnest? Ko var pārnest priekšsēdētājam? Ko var pārnest revīzijas komisijai vai kolhoza valdei? Un atbilde viņam visu laiku bija uz mēles: neko nevar pārnest! Beigās viņš nosprieda, ka tūkstoš divi simti rubļu zaudējums bijis nenovēršams kā zemestrīce vai Tunguskas meteora krišana.

Tai pašā laikā Ventspils rajona Izpildu komitejas iekšlietu nodaļas izmeklētāja kabinetā notika šāda saruna:

— Kas iebāza kabatā divtūkstoš rubļu? — izmeklētājs jautāja.

Pratīnātais apvainojās.

— Kasieri bāza, man iebāza, — viņš teica.

— Ansi Pauč, bet vai tu nemelo?

— Nemeloju, augstais biedri! Ventspils gaļas kombināts bāza un Ventspils zvērsaimniecība bāza.

Pēc tam Ansis Paučs zvērtēja vēl-

reiz sev pa krūtīm un sacīja, ka feiks visu taisnību un tikai taisnību. Viņš esot tāds kā nelaimīgu sagādīšanos upuris, kuru rezultātā viņam un viņa radniekiem augšminātie kolhozi ar zvērsaimniecības un gaļas kombināta starpniecību bāzuši kabatā neviltotus rubļus.

— Zirgs — cilvēka draugs. Bet tikai tāds zirgs, kas ratus velk. Rati man bija — zirga nebija. Kā nav, tas jānopērķ, jo zagļi ar likumu stingri noliegts. Sakrāju simt septiņdesmit vienu rubli un nopirku no kolhoza ķēvi «Mairitu». Apala kā lielmāte, bet vezumu nevelk. Zirgs, kas vezumu nevelk, nav cilvēka draugs. Gribēju kādam uzdāvināt, bet bija bail, ka vēlāk piekaus. Vēdišu, domāju, uz fabriku, tur zinās, ko ar tādu zirgu darīt. Ventspils gaļas kombinātā mani uzklaustīja un ķēveli panēma. Un naudu iedeva. Astoņi simti astoņpadsmit rubļu un septiņdesmit četrus kapeikas. Tā es, izgājis uz ielas, saskaitīju. Vai man, augstais biedri, tie likumīgi iedotie rubļi zemē bija jāmet?

— Pēc tam tu, Ansi, nopirki ķēvi «Cauna».

— Nopirku, augstais kņazi, es nopirku. Sev par nelaimi nopirku. Zirgs — cilvēka draugs. Rati man bija — zirga nebija. Kā nav, tas jānopērķ! Sakrāju simt rubļus...

— Nu jau tev, Ansi, vairs nebija jākrāj... Nu jau tu septiņus simtus bijī iespekuļējis...

— Nopirku no kolhoza ķēvi «Cauna». Apala kā lielmāte, bet vezumu nevelk! Gribēju kādam uzdāvināt, bet bail bija, ka piekaus. Vēdišu, domāju, uz zvērsaimniecību, tur zinās, ko ar zirgu darīt!

— Un, iznācis no Ventspils zvērsaimniecības, saskaitīji, ka tev iedoti astoņi simti četrdesmit divi rubļi. Ko tu teiksi par zirgu «Juci»?

— Zirgs — cilvēka draugs. Rati man bija — zirga nebija. Kā nav, tas...

— Un par zirgu «Dragūns»? Un par ķēvi...

— Nerunāsim vairs par zirgiem, augstais biedri! Saki man, kur ir taisnība! Skolā esmu gājis tikai vienu ziemu, bet izrādos gudrāks par trim kolhozu priekšsēdētājiem, trim kolhozu grāmatvežiem un tik daudz valdes locekļiem, ka pat saskaitīt nemāku. Vai es vainīgs, ja viņi nezina, cik zirgs sver un cik maksā kombināts par gaļas kilogramu?

K. BERGS

K. ROMANOVS

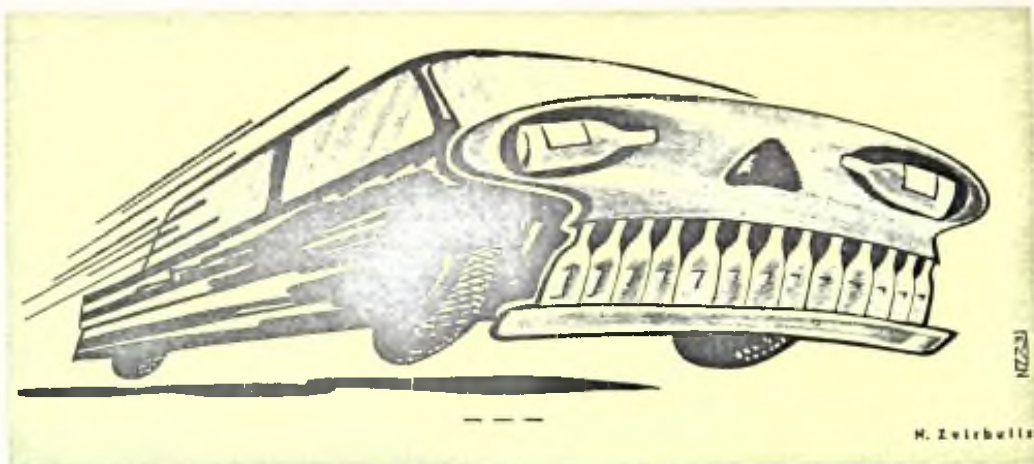
Bumerangs

No mušas kā ziloni taisa?
To dūšīgi piepūš ar gaisu.
Kā dabūt no zilona mušu?
To vienkārši pārdur pušu...

V. STRAUME

Ātrā slava

Nav ko pūlēties un prātot gari.
Kā starp citiem ievēribu gūt:
Dari tā, kā senči mēdza darīt —
Jaunos zābakus ar čīkstī šū!

MIERINĀJUMS

Mēs ar Ēriku Dozīti dažkārt ejam kopā no darba uz mājām, jo dzīvojam vienā pusē.

— Tas ir visai noderīgi, — viņš allaž uzsver, — tā pastaiģāt. Pirmkārt, veselīgi. Otrkārt, pa ceļam var iegriezties veikalos un nopirkt uzturvielas vai arī sadzīvei nepieciešamus priekšmetus.

Principā manam draugam, neapšaubāmi, ir taisnība. Tā domādams, es arī piekritu viņa ierosinājumam iet ar saimniecības preču veikālā.

— Man, lūdzu, tējkannu! — Ēriks uzrunāja pārdevēju.

— Elektrisko?

— Es gan dotu priekšroku parastajai. Mūsu mājās ir gāzes plīts...

— Skaidrs. Tad jums vispieņemotākā būs tējkanna ar svilpi.

— Sīrsnīgi pateicos! Bet,

pirmkārt, es vēlētos lielāku tilpuma kannu un, otrkārt, svilpe nav obligāta. Vērbūt jums ir tādas, zināt, zaļas, emaljētas...

— Jūs laikam gribējāt teikt — skārda? Trumulis, kā to vienkārši sauc?

— Es gribēju teikt tā, kā teicu...

— Nav. Ļoti nožēlojam, bet lielāka tilpuma emaljētu tējkannu mums nav. Pieprasām, bet saņemam maz vai arī nemaz.

— Tāpat kā emaljētas krūzītes? — Ēriks precizēja.

— Pilnīgi pareizi, — pārdevēja atsaucās. — Patikami sarunāties ar cilvēku, kurš izprot mājsaimniecības priekšmetu ražošanas īpatnības...

Somērā viegli pārliecinājamies, ka firdzniecības kultūra visumā ir jūtami augusi. Pie-

klājīgas atbildes saņemām arī nākamajā un aiznākamajā saimniecības preču veikālā, trijos trauku veikalos un četros tirgus kioskos.

— Tagad tu pats redzi, — mans draugs konstatēja, — ka nav. Vienkārši nav.

— Es tomēr kaut ko nesa-protu, — draugam atbildēju. — Algas diena ir rīt, un šodien tev droši vien nemaz nav tik daudz naudas, lai pirkto tējkannu un krūzītes.

— Nav gan, — Ēriks piekrita. — Bet es apstaigāju veikalus, lai sevi nomierinātu.

— Kas tad tas par mierinājumu?

— Redzi, pat ja nauda man būtu, es taču tik un tā pārnāktu mājās bez zaļās tējkannas un emaljētajām krūzītēm.

M. OSIS-OSĪS

— VELNS VIEN ZIN, KĀDI NUMURI KURO REIZI LAIMĒ...
— NU, NU, NUI

UNIKĀLS DARBINIEKS

— Tas vīrs ar kuplajiem matiem, kas sež istabas attālākajā stūrī, ir viņš?
— Uzminējat.
— Un šis, piedodiet, sīkulis pie jums vada reklāmas nodaļu?
— Ja.
— Ļoti šaubos, ka, ieraugot viņu, klienti laužas jūsu kosmētiskajā kabinetā.
— Klienti viņu nemaz neredz.
— Vai tad viņš uzstājas pa radio?
— Ko jūs! Viņam ir šausmīga dikcija.
— Aha! Viņš sacer reklāmas paziņojumus prozā un dzejā.
— Ne taču! Viņš pat divus vārdus nespej sakarīgi uzrakstīt.
— Bet ar ko tad viņš, piedodiet, nodarbojas?
— Starp mums runājot, viņš nedara neko.
— Paklausieties! Tadā gadījumā tā ir lieka štata vienība. Un to es noteikti atzīmēšu revīzijas aktā, vai nu jūs gribat, vai negribat.
— Lūdzu, nedariet to! — kosmētiskā kabineta vadītājs lūdzās.
— Saprotiet taču, jau valodas vien

par to, ka mūsu kabinetā strādā šis speciālists, kuru var pacelt aiz matiem, viņa šurpu simtiem klientu, kas vēlas nostiprināt matu saknes...
— Ak, lūk, kas par lietu! Tātad šis cilvēks ir tas pats unikālais eksemplārs, par kuru pirms trim gadiem rakstīja visi žurnāli?
— Tas pat! Pie mums viņš strādā tikai dažus mēnešus. Pārņāca no cita kosmētiskā kabineta ar brīnīgu raksturojumu.
— Sāciet, lūdzu, ja nav noslēpums, kāpēc jūsu kolēģi viņam ļāva aiziet?
— Unikālajam eksemplāram sāka izkrist mati...
— Skaidrs. Jūs viņu izārstējāt...
Tā tiešām ir lieliska reklāma! Tikai nesaprotu, kāpēc jūs viņu negribat rādīt klientiem.
— Redzat, — kosmētiskā kabineta vadītājs samulsis domurmināja, — viņš ir kļuvis absolūts plikgalvis. Mēs pagatavojām viņam skaistu parūku. Tāpēc atļaut viņu no darba būtu riskanti...
M. ČĀLIS

T. Sergijenko

«Dadža» konsultācija

JAUTĀJUMS. Rīgā pie daudzām mājām nav jumuru. Īpaši jaunos dzīvojamās masīvos. Palīdzināšas ir grūti sameklēt. Vai tā ir normāla parādība?

ATBILDE. Normāla. Cilvēks, dabūjis jaunu dzīvokli, to labo, remontē un pūlas padarīt apdzīvojamu — kāpēc viņu lieki traucēt? Tērēt līdzekļus, lai pieliktu jumurus pie vecām mājām, būtu pam — veca māja paliek veca māja! Gan jau īs iemītnieki dabūs dzīvokli jaunā mājā.

JAUTĀJUMS. Ar ko izskaidrojama parādība, ka restorānos, lai gan allaž ir daudz brīvu galdīņu, meklētājiem jāgaida aiz durvīm, kamēr šveicars s ielaiž?

ATBILDE. Atbilstoši estētikas prasībām oficiālm jāizliek uz galdīņiem uzraksti: «Galds pasū-», «Dienesta vajadzībām», «Šeit neapkalpo». s taču prasa laiku!

JAUTĀJUMS. Vai trolejbusi arī piedalās krosu ucienos?

ATBILDE. Oficiāli nē... Taču visi to trolejbusu itāji, kas brauc loku pie Centrāltirgus un tur-lorsē arī bedrains Spīķeru ielu, uzskata, ka veic īstāko krosa braucienu.

JAUTĀJUMS. Kāpēc Bramberges ielas rajonā jā laikā nevar sastapt nevienu blondu meiteni āpēc pagalmos uz veļas auklām nevar ierau-nevieni baltu drēbes gabalu?

ATBILDE. Tāpēc, ka Vietējās rūpniecības minis-ražošanas apvienības «Ausma» 7. ceha skur-dūmo tik intensīvi, ka viss kļūst melns. Pat's papīrs, uz kura apvienības vadītāji raksta mus par filtru iebūvēšanu ellišķīgajā dūmenī.

JAUTĀJUMS. Kā Rīgas pilsētas Proletāriešu 91. pārtikas veikala darbinieki cīnās par pircēji uz vietas nedzertu pārāk daudz alus?

ATBILDE. Viņi ar alu netirgojas. Pārdod tikai spējas stiprākus dzērienus, kurus uz vietas vākās gribas daudz nevar izdzerēt.

Dr. SINEPE

— NĒ, ŠI NAV JAUNĀ TEHNIKA, JAUNO VĒL TIKAI ATVEDIS.

U. Mežavilks

Dziesma Nr. 4

DOTS DEVEJAM ATDODAS

Bija vēl pirmsdienas pēcpusdiena. Kolhoza priekšsēdētājs kā melns padebis klīda pa kantora telpām.

— Desmit tonnas! — viņš sūkstījās. — Tiem rajonā viegli — saņem lūzņu piegādes plānu un dala uz galviņām... Tev tonna, tev divas, bet tev kā augumā garākajam — desmit!

Vietnieks bija optimistiskāk noskaņots.

— Gan jau... Pasauksim palīgā skolas puikas. Lai stiepj, ko un cik spēj panest!

— Ha-hal — priekšsēdētājs igni nosmīnēja. — Ko tad viņi vēl stieps, ja visu jau pagājušajā gadā atstiepa? Atceries: greiderists atbrauca uz vecāku sapulci, atstāja greideri pie skolas... Nāk ārā — nēpas vien palikušas.

— Tāpēc, ka no gumijas, — vietnieks pamāja. — Varbūt mums arī... kādu greideri?

Priekšsēdētājs satrūcās.

— Vai traks! Šie jau tā uz mūsu pusi vairs lāgā braukt negrib. Ja vēl vienu, tad vispār ziemā līdz ausim sniegā lestīgsim... Sauc grāmatvedi! Uzreiz jāpar lūžņiem, grāmatvedis kļuva bāls.

— Bet, mīļi! — viņš iesaucās. — Kur lai es šīs desmit tonnas rauju? Man mājās tikai viens vecs gludeklis... Ja selabotu, būtu gluži kā jauns.

Vietnieks nosodoši saviebās.

— Un tas esot saimniecības patriots! Nav ko šķiest neudu remontiem! Stiepj šurp!

— Varbūt vēl kaut ko vari piedāvāt? — priekšsēdētājs vaicāja.

Grāmatvedis paraustīja plecus.

— Cirvi varu no kaimiņiem aizņemt... Puikam hanteles atņemt... Cita nekā, šitiet vai nost, nav!

— Protams, protams! — priekšsēdētājs teica. — Kad no saimniecības — tad grābi, ko var, kad saimniecībai — tad nekā... Vai tiešām tev galvā nav it nevienas dzelzainas idejas?

— Būs jāpasaka kasierai, lai tev algu nemaksā! — vietnieks piebilda. Grāmatvedis nobāla vēl vairāk.

— Kā tad tā... — viņš nesaprata.

— Man algas nebūs, bet kasiere veikalā jaunās gultas pirkst?

— No metāla? — priekšsēdētājs saaukstās. — Ar bumbulīšiem? Sauc iekšā!

Kasiere ienāca un nostājās pie durvīm.

— Atkal naudu banketam vajag? — viņa noprasīja. — Nedomā!

— Nedod... — priekšsēdētājs piekrita. — Gultu pirk! Ja pirk, stiepj mudīgi šurp. Metāllūzņu sagādes plāns jāpilda.

— Apžēlīgi! — kasiere žņaudzīja rokas. — Priekšsēdētāj, vai tev ir sirds krūtīs? Gultas tātad metāllūžņos, bet mēs ar vīru...

Priekšsēdētājs aizsvīlās.

— Ērtības gribi? Ar vīru atsevišķi gulēt gribi? Apdomā labi, ko tu darī! Atdots gultas metāllūžņos, tās pārkausēs metālā, no metāla izgatavos jaunas gultas un varēsi atkal gulēt ar ērtībām...

— Bet nauda... — kasiere jau sāka svārstīties.

— Mēs faču valdes sēdē paredzējam naudu pirmindnieku prēmēšanai — grāmatvedis iesaucās. — Vai kasiere, ja viņa atstieps savas gultas, nebūs pirmindniece?

Kasiere pasmaidīja un aizsteidzās.

Priekšsēdētājs atkal sāka soļot pa kabinetu.

— Simt kilogrami tā kā būtu... — viņš prātoja. — Bet kas ir simt kilogrami pret desmit tonnām? Piliens okeānā! Grāmatvedi, vai tiešām tev nav galvas uz pleciem?

Grāmatvedis paraustīja plecus.

— Varētu jumtiem skārdū norullēt, bet dokumenti salīs... Un ja nu pēkšņa revīzija! Tad jau drīzāk, priekš-

niek, jūsu «Volgū». Pārkausēs, izkausēs jaunu, gan tad atkal nopirksim...

Priekšsēdētājs paraudzījās uz grāmatvedi tā, ka viņš ierāva galvu plācos.

— Bet es? — priekšsēdētājs iesaucās. — Vai par mani tu esi padomājis? Kā es braukšu uz rajonu atskatīties?

— Nopirksim divriteni, — vietnieks ierosināja. — Gan tev būs labi — vairāk sveīgā gaisā, gan saimniecība plānu izpildīs...

Priekšsēdētājs sakoda zobus un domās jau mina pedāļus, joņodams gar kantora ēku, gar garžām, gar mehāniskajām darbnīcām...

— Irl — viņš pēkšņi iesaucās. — Mehānisko darbnīcu iekārtal Virpas, urbmašīnas! Nupat tikai nopirkām, vēl pat izzainotas nav.

Taigad zobus sakoda grāmatvedis.

— Nē, priekšsēdētāj! — viņš paziņoja. — Tikai pār manu likl Varbūt pasakiet godīgi, ka metāllūzņu mums nemaz nav...

— Tad rājiens man kā likl! — priekšsēdētājs paziņoja. — Vispirms izteiks rājienu un pēc tam kuluāros atvainosies, ka citādi nevarēja. Bet kam man atvainošanās kuluāros, ja rājiens jau personālajā lietā? Nē, nē — tikai darbnīcu iekārtal Pārkausēs, iztaisīs jaunu, tad atkal nopirsim... Dots devējam atdodas...

— Bet vai pietiks? — vietnieks šaubījās.

Grāmatvedis brīdi rēķināja.

— Kilogramus piecdesmit vēl derēja... — viņš teica. — Veikalā vēl ir cepešpannas...

Priekšsēdētājs atviegloti uzelpoja.

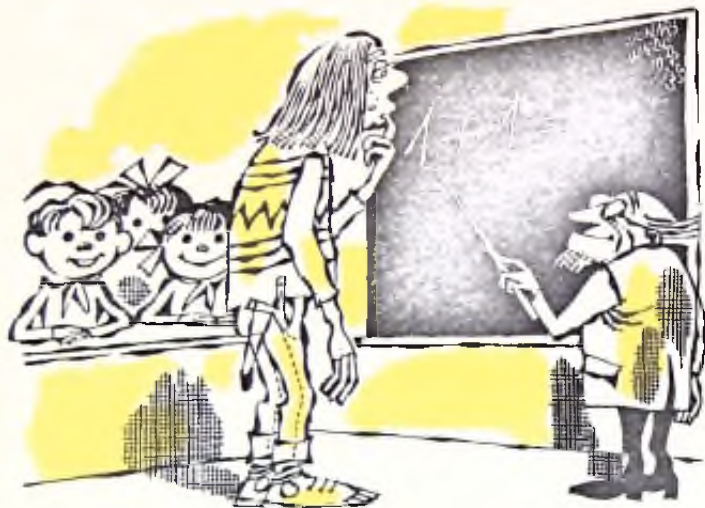
— Grāmatvedi, cik mums vēl ir naudas pirmindnieku prēmēšanai?

— Pietiks, — grāmatvedis paziņoja.

Priekšsēdētājs saberzēja rokas.

— Nu tad prēmē sevi, prēmē vietnieku, prēmē, ko vien vēlies, un marš uz veikalu pēc cepešpannām! Tur augšā laikam tomēr pareizi vien būs rēķinājuši. Labā saimniecībā desmit tonnas lūzņu vienmēr var sameklēt!

ZANIS EZTIS

DĀVIDS UN GOLIĀTS.

G. Vīndedzis

OPERATIVITĀTE

Kāds alūksnietis nolēma apsveikt savu draugu ridzinieku ar Jauno gadu.

— Sodien vēl ir tikai divdesmit deviņais decembris, — paskatījies kalendārā, viņš nosprieda. — Taču kam gan nav patikami saņemt novēlējumus agrāk? — Un alūksnietis uzrakstīja apsveikumu.

Ar šo darbu ticis galā, viņš sāka prātot, kā apsveikumu ātrāk un, galvenais, drošāk nogādāt Rīgā.

— Visdrošāk būtu apsveikumu aiznest pašam, — brītiņu pagudrojis, alūksnietis nosprieda. — No Alūksnes līdz Rīgai ir divi simti kilometru. Veicot stundā piecus kilometrus, es šo ceļu gabalu varētu noiet četrdesmit stundās. Tas ir mazliet par traku!

— Vedīšu vēstuli ar zirgu, — alūksnietis nolēma. Taču, aprēķinājis, ka arī tādā veidā transportētais apsveikums nokļūs Rīgā tikai pēc kādām divdesmit stundām, atteicās arī no šīs idejas.

— Varētu, protams, aizvest apsveikumu ar vilcienu, — viņš sprieda tālāk, — tas prasītu apmēram divpadsmit stundas, jo starp Rīgu un Alūksni tiešas dzelzceļa līnijas nav... Vēl ātrāk sūtījumu varētu nogādāt ar autobusu. «Ikaruss» divi simti kilometrus nobrauks četrās stundās. Protams, ja ceļā nesabojāsies...

— Ek, ko es tik ilgi lauzu galvu! — alūksnietis beidzot izlēma. — Sūtīšu apsveikumu pa pastu. Tā būs visoperatīvāk un, galvenais, visdrošāk.

Rīdzinieks Grīnbergs drauga apsveikumu saņēma 9. janvārī (t. i., pēc 11 diennaktīm vai 264 stundām!) un bija bezgala izbrīnījies.

— Tik agri ar Jauno gadu mani neviens nekad nebija apsvēcis, — viņš vaļsirdīgi atzinās. — Gods un slava pasta darbiniekiem!

J. ODS

— TU KĀDREIZ SEIT STRĀDĀJI PAR NAKTSSARGU. ATLAIDA PAR GULEŠANU! — TAISNI OTRĀDI, NELAIKĀ PAMODOS...

D. Braklis

Miļo „Dadzīt”!

Apavu fabrikas «1. Maijs» produkcija ir saņēmusi diezgan daudz pārmetumu. Es ar lielu skubu un sajūsmu rakstu Tev, «Dadzīt», jo beidzot minētais uzņēmums, manuprāt, izpelnījies arī cildinātus vārdus.

Nesen nopirku savam zepetim siltos zābaciņus. Un kas atklājās? Šie apavi izrādījās... automātiski! Proti, rāvēslēdžīji paši nak valā. Vai nav ērti, it īpaši bērnā? Piecērt kāju, un zābaks nost. Tikai mazā piebilde: automātiska darbojas tad, kad tas nemaz nav vajadzīgs. Taču galīgā noregulēšana droši vien ir pavisam tuvas nākotnes jautājums.

Kā lai tu, cilvēks, nepriecāties, — automatizācija ienāk mūsu ikdienā!

Ar sveltenu —
DZ. BUMBULIS,
Rīgā

FANTĀZIJA

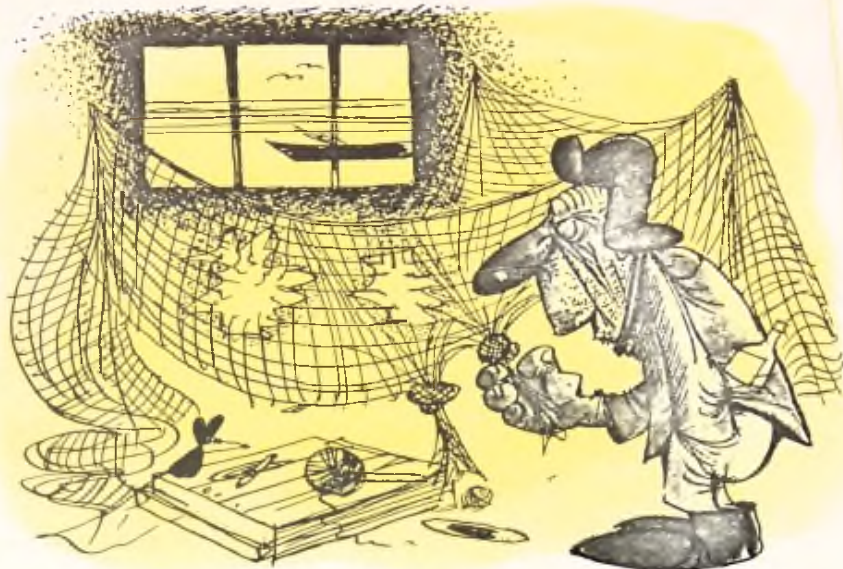
Stāvēju uz ielas un gaidīju taksometru. Nepaspēju lāgā pacelt roku, kad taksometrs spēji nobremzēja.

— Ko? Tikai līdz Ropažiem? — uzklauzījās manu lūgumu, šoferis jutās vilies. — No Rīgas centra līdz Ropažiem nav pat četrdesmit kilometru... Nu, nekas... — iesēdinājās mani mašīnā, viņš nomierinājās. — Brauksim! Bet, vispār, teikšu jums atklāti, — šoferis kļuva vairsirdīgs, — ja pasažieris nebrauc krietnu gabalu, es viņu nemaz nevedu. Liela vajadzība... pat motors nepaspēj iesīlīt!...

Jutu, ka esmu mazliet aizsāpņojies. Noskurinājos un, ieraudzījis garām braucošu taksometru, pacēlu roku.

— Ko? Uz Ropažiem? — taksometra šoferis (mašīnas numurs LAO 09-01) skāji nosmejās. — Teikšu jums atklāti: ja būtu jābrauc tepat Rīgā uz tirgu vai uz staciju, es brauktu, bet uz Ropažiem... Kāda dumja fantāzija...

A. CELMALS,
Ropažos

— NEATCEROS, KĀPĒC ES ŠOS MEZGLUS IESEJU... KAS MAN BĪJA JĀDARA...

E. OŠS

JAUNĀKAIS ZINĀTNE UNTEHNIKA

REDZES DEFEKTI

Pēdējā laikā acu ārsti saņēma uzcošas vēstis no Tukuma. Iestājošajiem rudens un ziemas vaļiem, krasi pasliktinājusies vietējo iedzīvotāju redze.

Ārsti noteiktu pareizu diagnozi un ārstēšanu, pieredzējušu oftalmologu sija ar vakara vilcienu izbrauca iekļānās slimības pārņemto pil-

Un te notika kaut kas neiz-
s. Ne visai tālu no Tukuma
as dakteri sāka berzēt plakstus
usitēm uzdot cits citam jautā-

«Piedodiet, cienīto kolēģi, vai
noliekas, ka ir kļuvis tā kā
par tumšu?»

izēl, ilgi apspriest visai inte-
novērojumu dakteriem neiz-
Rīgas ielā, Zimnagana ielā un
itās viņi viens pēc otra pa-

sastiepa dzislas un izmežģija
Protams, mediķi spēja sniegt
m nepieciešamo palīdzību un
m kopā kaut kā aizkulties

uz staciju. Tomēr ekspedi-
em, diemžēl, vajadzēja pār-
ar nākamo vilcienu steig-

ezties Rīgā.
iznāca, ka tukumnieku dī-
tu kaites noslēpums palika

Taču ārsti, kā zināms, ir
ī laudis. Tāpēc var cerēt,
majā reizē viņi dosies uz

iepriekš apbruņojusies ar
aterijām. Tad, jādūmā, vi-

niem izdosies izvairīties no klupie-
niem un kritieniem ielās, kas pēc
visāda veida rakšanas darbiem kļu-
vušas kuprainas kā kameļu mugur-
ras. Un, ja nebūs ne klupienu, ne
kritienu, dakteri noteikti kaut uz
britiņu palūkosies augšup un kon-
statēs, ka tukumnieku redzes defekti
jānovērš nevis ārstiem, bet gan
elektriķiem, kas ir atbildīgi par pil-
sētas ielu apgaismošanu.

AR LIELU RUNĀŠANU...

Pagājušā gada beigās ievērojamu
celtniecības speciālistu grupa apmek-
lēja Cēsu rajonu, lai noskaidrotu,
kāpēc tur lāgā nesokas ciematu celtniecība. Saskaņā ar rajona izpildu
komitejas apstiprināto plānu aizpērn
uz ciematiem bija jāpārceļas 77 ģi-
menēm. Faktiski pārcēlās tikai
69 ģimenes. Pērn plāna izpildes pro-
cents bija vēl krietni zemāks.

Kamēr speciālisti iepazīnās ar do-
kumentiem, likās, ka nekādu jēdzīgu
izskaidrojumu šai parādībai neizdo-
sies atrast. Bet tad viens no viņiem
ierosināja nekrāmēties ar papīriem
un aizbraukt uz būvobjektiem, lai
savām acīm redzētu, kas tur isti no-
tiiek.

Ierosinājumu visi atbalstīja, un
grupa devās ceļā. Vispirms tā iegrie-
zās Raunā, pēc tam — kolhozos
«Alaukstis» un «Sarkanais karogs»,

kur dzīvojamās mājas būvē starp-
kolhozu celtniecības organizācija.
Aplūkojuši minētos būvlaukumus,
grupas locekļi aizbrauca uz Līgatnes
sovhozu un uz Nitauri, kur daudz-
dzīvokļu mājas ceļ saimnieciskā
kārtā.

Visās šīs vietās un vēl kolhozā
«Veselava» bija vērojama viena un
tā pati aina. Tad speciālisti saskati-
jās un izdarīja secinājumu, kas uz
visiem laikiem ieies kā dižens un —
dažam labam pārsteidzošs — atklā-
jums lauku celtniecības vēsturē.
Proti, viņi atzina, ka ar lielu runā-
šanu un mazu darišanu ne tikai
prāvu ciematu, bet pat siku mājeli
paredzētajos termiņos nav iespējams
uzcelt!

PSIHOLOĢISKA PROBLĒMA

Kad students psiholoģijas eksā-
menā bija atbildējis uz visiem biļetē
uzdotajiem jautājumiem, profesors,
acimredzot — lai pārbaudītu jau-
nekļa spējas patstāvīgi spriest, uz-
deva viņam papildjautājumu.

— Sakiet, — viņš teica, — vai
cilvēka tieksme atstāt zemes virsū
paliekošas pēdas ir kvalificējama kā
pozitīva vai kā negatīva īpašība!

Puisis sastomījās.

— Nu padomājiet labi! — profe-
sors mēģināja studentam palīdzēt.
— Ja viens vai vairāki cilvēki savas

dzīves vietas tuvumā nolemj, teik-
sim, stādīt kokus, lai liktu pamatus
jaunam parkam...

— Hm... Šādu rīcību kvalificēt
ir ļoti grūti.

Profesors saviebās.

— Kā tas jāsaprot? Varbūt jūs
paskaidrotu konkrēti?

— Lūdzu! — students mazliet dro-
šāk turpināja. — Kā jums zināms,
esmu dzimis limbažnieks un brīvdie-
nās allaž braucu pie vecākiem...
Tad, lūk, pāris kilometrus no rajona
centra, viņpus Dūņezeram, uzcelts
Limbažu sovhoza ciemats ar daudz-
stāvu dzīvojamām ēkām, ēdnicu, bēr-
nudārzu un tā joprojām. Saimniecī-
bas vadītāji laikam domā arī par
jaunā ciemata apzaļumošanu. Katrā
ziņā pērnajā rudenī pie vienas mājas
jau iestādīti pieci vai seši kociņi...

— Bet tas taču ir lieliski!

— Es gan par to neesmu pārlieci-
nāts, — students iebilda. — Jo,
redzat, jaunajai zaļumu zonai, ja tāda
vispār būs, blakus ir vecs, brīnišķīgs
parks ar ozoliem, priedēm, bērziem.
Saglabājot un kopjot šo parku, sevi
iemūžināt laikam jau nevar. Droši
vien tāpēc to pārvērtā par lūznu un
atkritumu izgāztuvi...

— Mjā... — profesors norūca.
— Es jūs saprotu. Kvalificēt šādu
rīcību... Tā patiesām ir problēma.

A. GARAIS,
maģistrs

VĒRSIM PIE RAGIEM

— Ievēro, pirmais iespaids vienmēr ir visnoturīgākais. Tādēļ jau rīt, tiklīdz būsi aizgājis uz jauno skolu, bez kavēšanās keris vēršim pie ragiem. Vai saprati?

— Protams, Jāņunkul! Man tikai nav īsti skaidrs, kā to izdarīt. Jūs taču redzējāt manu liecību.

— Redzēju un, atklāti sakot, pirmo reizi mūžs nožēloju, ka man ir tik laba redze. Kurā no mūsu radiem gan tu esi atsilies? Es, jāatzīstas, savā laikā arī neizcēlos ar sevišķu uzcītību, bet divnieku man tomēr nebija. Un, vai zini, kāpēc? Es vienmēr biju ļoti aktīvs. Par visu ko interesējos, jautāju. Jo vairāk tu jautā skolotājam, jo mazāk viņš jautā tev.

— Labi, Jāņunkul, es arī jautāšu.

— Tad ir jaukil Bet darīt to vajag ar prātu. Ja, piemēram, jautāsi, cik ir divreiz divi, skolotājam var rasties iespaids, ka tu esi stulbiķis. Cita lieta, ja to pašu jautājumu formulēsi, teiksim, tā: vai es pareizi saprotu, ka divreiz divi ir četri tā iemesla dēļ, ka arī divi plus divi veido iepriekš minēto summu? Šinī gadījumā tu ne tikai demonstrēsi teicamas zināšanas, bet arī vēlēšanos noskaidrot parādību pirmcēloņus, izprast jautājumu visā tā dziļumā... Skaidrs?

— Jā.

— Nu tad, radn', sāc darboties, un tava slava, jādodom, aizskanēs līdz pat rajona izglītības nodaļai...

Todien mācības sākās ar fizikas stundu. Tiklīdz skolotājs bija sasveicinājies ar skolēniem, es pacēlu roku un jautāju:

— Vai esmu pareizi sapratis, ka strāva plūst pa vadiem tāpēc, ka tie ir no vara, un neplūst pa rādāmo kociņu tāpēc, ka tas ir no koka?

Fizikas skolotājs pasmējās.

— Absolūti pareizi!... Bērni, lūdzu, nesmejieties! Labāk ņemiet no sava jaunā biedra priekšzīmi. Viņš neko neieka mehāniski, bet cenšas domāt un vispārināt. Tā. Un nu atgriezīsimies pie Oma likuma.

— Vai esmu pareizi sapratis, ka Oma likumu atklāja zinātnieks, kam uzvārds ir Oms?

— Pareizi, pareizi... bērni, nav ko ķīķināt... ņemsim ampēmetru...

— Vai esmu pareizi sapratis, ka ar ampēmetru mēra ampērus nevis kilogramus?

— Tev taisnība... ņemsim ampēmetru un ieslēgsim ķēdē...

— Vai esmu pareizi sapratis, ka ķēdē ieslēgts ampēmetrs mēra, bet neieslēgts nemēra?

— Pietiek! Tā es neko nepaspēju jums izskaidrot.

— Vai esmu pareizi sapratis, ka, gadījumā, ja jūs nekā neizskaidrosiet, mēs nekā nesapratīsim?...

Skolotājs nez kāpēc sagrībojās, nobālēja un ar trīcošu roku parādīja uz durvīm...

Starpbrīdī klases biedri aplenca mani no visām pusēm.

— Vai esmu pareizi sapratis, ka tu esi ēzelis? — kāds muskulains puisis jautāja.

— Ko tu? Es neesmu nekāds ēzelis! — apjucis nomurmināju.

— Vai esmu pareizi sapratis, ka, gadījumā, ja neesi ēzelis, tev vajag sadot pa ausīm, lai turpmāk tu neuzdotu tik ēzeliskus jautājumus?...

— Kas tas par zīlumu? — painteresējās Jāņunkulis, kad pēc stundām pārrados mājās.

— Nieks vien ir, — es atbildēju, — gribēju ķerties vēršim pie ragiem, bet viņš man, kā redzi, iebādīja.

M. ČALIS

— KĀ JUMS NAV KAUNA BEZ KLAUVĒŠANAS IELAUZTIES PIE DĀMAS!

I. Melgailis

CITS PĀRSTEIGUMS

Gan Lauksaimniecības pārvaldes, gan arī Sēklu kontroles laboratorijas darbinieki laiku pa laikam atgādina Gulbenes rajona saimniecību vadītājiem:

— Ar sēklas gatavošanu joki mazi. Paši zināt, ka šogad neiet un neies viegli. Tāpēc atkal un atkal liekam pie sirds: dariet, ko varat! Cik jau ir kondicionētas sēklas?

— Ir, — Rankas padomju saimniecības vadītāji pazinoja. — Māinām, tirām un gatavojam. Apzināties, ka laba sēkla — augstu ražu pamats. Pavasaris mūs nepārsteigs...

Par pavasara pārsteigumiem gada sākumā bija grūti spriest. Tomēr katram gadījumam tautas kontrolieri iegriezās Rankas padomju saimniecības klētīs. Pēc apskates notika maz patikama saruna:

— Jūs ziņojāt uz rajonu, ka daļa sēklas jau ir kondicionēta. Diemžēl, jākonstatē, ka faktiski vēl nav kondicionēta ne sauja. Apgalvojāt, ka pavasaris jūs nepārsteigs, bet ko teiksiet tagad, pēc pārbaudes?

— Ar šādu pārsteigumu, diemžēl, netikām rēķinājušies...

A. KNIIDE

— PIENĒMŠANAS KOMISIJU VAJADZĒTU APVEST AP STORI, LAI TĀ NEPAMANA...

U. Mežavīks

VESELĪBAS SARDZĒ

Ir ļaudis, kuru veselību var apskaut. Tāds ieraugot, mēle niezēt niez apjuvāt, kā viņi tikuši pie tik vareniem bicepsiem vai ātrām kājām.

Zvaigžņu un Alauksta ielu stūrī stāvēja trīs šādi indivīdi: vecīna izteikti spožām acīm, solīds, pasmags pilsonis rožainiem vaigiem un jauneklis, kas nepacietīgi minājās kā rikšotājs pirms starta.

Sarunas jāuzsāk taktiski. Tāpēc es jauneklīm vispirms pajautāju, cik pašreiz pulkstenis.

— Drīz būs divpadsmit! — jauneklis nobēra un ar rāvienu metās uz priekšu. Pēc dažiem mirkliem Zvaigžņu ielas galā varēja saskatīt vairs tikai viņa zībošos papēžus un ietilpīgo portfeli.

Fenomenāls skrējējs! — es atzinīgi sacīju. — Tāds ar sirdskaitēm neslīgst!

— Nabadziņš nokavēja darbu, — paskaidroja vecīna. — Man arī laiks soļot. Palīdziet, lūdzu, uzcelt mugurā maisu! Mēs ar solīdo pilsoni lūgumu stenēdami izpildījām. Vecīna maisu pārņēma pāri ielai un pazuda aiz kāda nama stūra.

— Kilogramu piecdesmit, — es skali vērtēju maisa svaru. — Ar tādu smagatlēti sāks iesildīties.

— Vai jūs zināt, cik ilgi es te stāvu? — solīdais sārtvaidzis pēkšņi noprasīja. — Trīs stundas! Papriekšu teica, ka neesot mašīnas. Tad mašīna atbrauca! Piekāva! Aizveda! Un atkal nekā! Viņi taisa to bodi vajā, kad grib!

— Nesaproto...

— Trīs stundas esmu pazaudējis pusduā tukšu pudeļu dēļ!

— Nesaproto...

— Šis ir vienīgais stikla taras pieņemšanas punkts teritorijā, kurā varētu ietilpināt divas stikākas ķeizarvalstis! Un tas pats strādā, kad un kā vēlas!

— Bet jūs labi izskatāties, — es teicu. — Uzturēšanās svaigā gaisā veicina...

Vīrs man uzmeta zverīgu skatīti, izbēra no tiklīdz tukšās pudeles un metās projām. Man nebija laika skatīties viņam pakā, jo taras pieņemšanas punkta durvis parādījās krāsots, labi barots sievišķis un man uzbrēca:

— Nav ko stāvēt! Es šodien pudeles nepieņemšu!

— Kāpēc?

— Tāpēc, ka nepieņemšu! Tāpēc, ka nav kur krāmēt!

— Bet vienu automašīnu jau nupat aizveda, vieta atbrīvojās.

— Šodien nepieņemšu! — viņa nošnācās un aizgāja.

Es paliku un sāku prātot. Sliktā stikla taras pieņemšana, protams, šit valstij pamatīgi pa kabatu — stikla fabrikas pāris mēnešus gadā varētu pudeļu vietā gatavot kaut ko citu. Daudzi pārdesmit kapeiku dēļ atsakās stundām ilgi stāvēt rindās (uz katrēm 30 000 iedzīvotāju Rīgā ir viens taras pieņemšanas punkts) un labāk izmet pudeles atkritumu kastēs.

Tā tas būtu no ekonomijas viedokļa. Bet mūsu galvenā vērtība taču ir cilvēks, viņa veselība! Atimredzot tirdzniecības organizācijās to zina un domā par cilvēku veselību. Skriešana (jauneklis), vingrinājumi ar svariem (vecīna), ilga uzturēšanās svaigā gaisā (solīdais pilsonis) nostiprina veselību. Un par to tirdzniecības darbiniekiem pienākas nevis nopelums, bet gan pateicība...

K. PUSELMIEKS

BUSIM PAZISTAMI!

Jau kops sīmas senātnes medības un zveja piemier ir bijušas saistītas ar lielu risku. Kadreiz zvejniekiem uzglūnēja visādi mamuti un alu laus, kas mēģināja bezbailīgos vīrus vai nu sašaut, vai aprīt. Zvejniekiem, savukārt, vajadzēja manties no kraknēm, pūras čūskām un citiem elmiņiem, kam arī bija visai nelabi noma.

Mūsu dienas augšminēto briesmonu laimīga rta vairs nav, bet vai tāpēc medības un zveja irušas mazāk riskantas? Nē, arī tagad medniekiem un zvejniekiem briesmas uzglūn no viņu krumiem. Vīni, nabadzīņi, nespēj ne atjēgs, kad peksni parādas dažas kašķīgas personas saka ārkārtīgi nepatīkamus vārdus:

— Nu tad sastādīsim nelielu aktiņu!

Cilvēks par laimi ir domājoša būtne un tāpēc jās domā, kā risku mazināt. Piemēram, septiņi dīre, kam pagājušā rudenī bija uzraksti traki reģa tieksme pazvejoj ar tikliem jaukajos Gau- i līcos, vispirms salika galvas kopā un domāja, mer izdomāja genialu galjenu. Vīni nolēma pie- nāt talka divus vīrus, kuru tiesājos pienaku- is ietilpst malū medniecības un zvejniecības ap- rošana. Patiešām, kas gan iedrošināsies tikla ceļus traucēt, ja vīnu draudzīgajā pulcinā bus ūltenes MRS mežsargs Guntars Java? Bet rūt mežsargs ir pārāk zema amatpersona? bi. Pieaicināsim vēl vienu Guntaru, kas ienem ierājami augstāku posteni — mežziņi Kuzāku. Kas to būtu domājis — neskatoties uz amat- rsonu klatbutu domājošo zvejnieku grupai šķigie vajataji tomēr uzbruka un savu briesmīgo tu sastādīja!

Cits zvejas entuziasts — Valērijs Petjukevičs, s dzīvo Daugavpili, Alejas ielas 7. nama 22. dzi- klī, — izdomāja citu aizsargāšanās panākumu. nš nolēma vajātājus aizbaidīt ar lamāšanās un isku pretestību. Ideja, kā redzams, nebija šķīta, Valērijs to pacentas īstenot. Diemžēl, kaut kas notajā programma samīšējās, tāpēc Valērijam rās pardomat, vai nebūtu lietderīgi izvēlēties u aizsargāšanās taktiku. Laika domāšanai viņam tika atlikt likam — veselās 15 diennaktis.

Pensionārs Pēteris Jonāts, mierīgi vadīdams rās vecumdienas Glūdas ciema «Klimpjos», par ka zivtelēm neinteresējās. Vīnu urdīja doma grābt vērtīgāku laupījumu, ko var dīrat un alīt ballā. Tada izricība parasti ir saistīta ar osalām klapatām, jo dirājamais un salāmais pirms meža jānošauj, bet tur, ka zināms, kaš- as personas var sastapt sevišķi bieži. Un te Pēterim iedzinas prāta žibinoša ideja — kapēc rrs jāšauj mežā, kapēc to nevar izdarīt, sežol personīga mūriša?

espejams, ka dažiem tādā ideja likties drusku ieklīga, taču tālākie notikumi liecināja, ka ve- s Pēteris nebut nav no muļķu majam. Viņš pa- tīgi nogaidīja, kamēr viņa miteklim gāram oja alnis un — blauks! Ada par karti, un gala lā...

šo darīja kašķīgas personas? Vīnas nekaunē- ielauzīties Pētera mitekli un pasniegt rēķinu 500 rublīšiem!

Preiļu rajona alnu galas cienītāji Eduards Vai- ls un Janis Bruveris no Rudzātu ciema izdo- ja, ka vislabākais panākums, kā mazināt risku, āpelešana pie kašķīgo personu sirdsapziņas. J abi vīri bija nokerti blakus nošautai alņū tei, vīni saka žēlīgi runāt:

— Jēl atjēdzieties, bargie cilvēki! Jūs taču re- t, ka mūsu grupa ir arī skolnieki un sievietes! i, tur stāv Janītis Bruveris, un tā ir Helēna spoka. Vai tiešām jums pietiks cietsirdības arī us saukt pie atbildības?

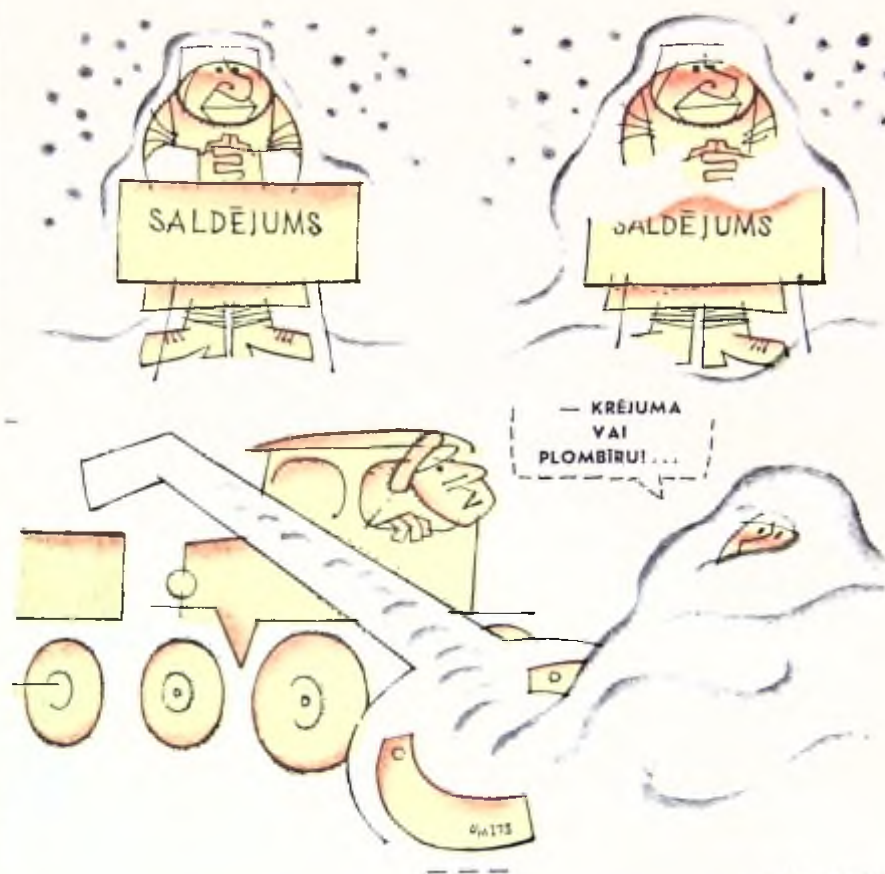
Āk vai, izrādījās, ka cietsirdības kašķīgajiem rairāk, nekā vajadzīgs...

šā redzams, gan zvejošana, gan medības vēl jo- jum ir saistītas ar lielu risku un liēlam nepa- šanam. Ka no visām šīm ķībelēm vislabāk iz- rities? Tie, kas jau riskējuši, apgalvo, ka vis- šākā metode esot neriskēt. Un tas laikam ir s gudrākais, ko vīni šajā sakārā izdomājuši.

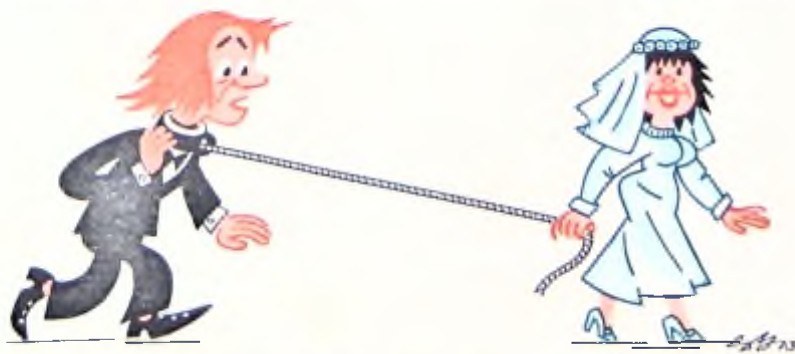
A. ISAIS,
zinātņu kandidāts

V. Rozāncevičs

G. Mežavīks

— LAULĪBAS RĪNĪS TAK UZ PIRKSTA VALKĀJAMS!

G. Bērziņš

BUSIM PAZISTAMI!

Ļau kops sīmas senatnes medības un zveja vienmēr ir bijušas saistītas ar lielu risku. Kadreiz medniekiem uzglūnēja visādi mamuti un alu lauvas, kas mēģināja bezbailīgos vīrus vai nu sabādat, vai aprīt. Zvejniekiem, savukārt, vajadzēja uzmanīties no krakeniem, jūras čūskām un citiem dzelūņu nezvejiem, kam arī bija visai nelabi nodomi.

Mūsu dienas augšminēto briesmonu laimīga kārta vairs nav, bet vai tapēc medības un zveja kļuvušas mazāk riskantas? Nē, arī tagad medniekiem un zvejniekiem briesmas uzglūn no visiem krumiem. Vīni, nabadzīni, nespēj ne atjēgties, kad pēkšņi parādās dažas kašķīgas personas un sāka arķartīgi nepatīkamus vārdus:

— Nu tad sastādīsim nelielu aktiņu!

Cilvēks par laimi ir domājoša būtne un tapēc viņš domā, kā risku mazināt. Piemēram, septiņi gudrie, kam pagājušā rudenī bija uzņākusi traki spēcīga tieksme pazvejot ar tīkliem jaukajos Gaujas līčos, vispirms salika galvas kopa un domāja, kamēr izdomāja genialu gājienu. Vīni nolēma pieaicināt talka divus vīrus, kuru tiešajos pienākumos ietilpst maļu medniecības un zvejniecības apkarošana. Patiešām, kas gan iedrošināsies tikla vilcējus traucēt, ja viņu draudzīgajā pulcinā bus Smiltēnes MRS mežsargs Gunārs Javā? Bet varbūt mežsargs ir pārāk zema amatpersona? Labi, Pieaicināsim vēl vienu Gunaru, kas ienem ievērojami augstāku posteni — mežzini Kuzāku.

Kas to būtu domājis — neskatoties uz amatpersonu klātbūtni domājošo zvejnieku grupai kašķīgie vajataji tomēr uzbruka un savu briesmīgo aktu sastādīja!

Cits zvejas entuziasts — Valērijs Petjukevičs, kas dzīvo Daugavpilī, Alejas ielas 7. nama 22. dzīvoklī, — izdomāja citu aizsargāšanās panemienu. Viņš nolēma vajatājus aizbaidīt ar lamasanos un fizisku pretestību. Ideja, kā redzams, nebija slikta, un Valērijs to pacentās īstenot. Diemžēl, kaut kas plānotajā programmā samīdējās, tapēc Valērijam nācās pārdomāt, vai nebūtu heterodīgi izvēlēties citu aizsargāšanās taktiku. Laika domāšanai viņam pietika atliku likām — veselas 15 diennaktis.

Pensionārs Pēteris Jonāts, mierīgi vadīdams savas vecumdienas Glūdas ciema «Klumpjos», par nieka zivtelēm neinteresējās. Viņu urdīja doma nogrābt vērtīgāku laupījumu. Ko var dirāt un iesalīt balla. Tada izrīcība parasti ir saistīta ar kolosālām klapatām, jo dirājamais un salāmais vispirms meža jānošauj, bet tur, ka zināms, kašķīgas personas var sastapt sevišķi bieži. Un te nu Peterim iesavas prāta zilbinoša ideja — kapēc zvērs jāšauj mežā, kapēc to nevar izdarīt, sežot uz personīgā mūriša?

Iespējams, ka dažiem tādā ideja likties drusku smieklīga, taču tālākie notikumi liecināja, ka vīcāis Pēteris nebut nav no muļķu majām. Viņš pacietīgi nogaidīja, kamēr viņa miteklim garām soloja alnis un — blaukš! Ada pār karti, un gola balla...

Ko darija kašķīgas personas? Vīnas nekaunējās ielaucīties Pētera mitekli un pasniegt rēķinu par 500 rubliem!

Preiļu rajona alnu galas cīentāji Eduards Vainods un Janis Brūveris no Rudzatu ciema izdomāja, ka vislabākais paņēniens, kā mazināt risku, ir apelišana pie kašķīgo personu sirdsapziņas. Kad abi vīri bija nokerti blakus nošautai alnu mātē, vīni sāka žēlīgi runāt:

— Jēl atjēdzieties, bārgie cilvēki! Jūs taču redzāt, kā mūsu grupa ir arī skolnieki un sievietes! Luk, tur stāv Janis Brūveris, un tā ir Helēna Anspoka. Vai tiešām jums pietrīs cietirdības arī vīnus saukt pie atbildības?!

Ak vai, izrādījās, ka cietirdības kašķīgajiem ir vairāk, nekā vajadzīgs...

Kā redzams, gan zvejošana, gan medības vēl jo projam ir saistītas ar lielu risku un lielam nepatīkšanām. Kā no visām šīm kabeļiem vislabāk izvairīties? Tie, kas jau risķējuši, apgalvo, ka visdrošākā metode esot nersket. Un tas laikam ir pats gudrākais, ko vīni šajā sakār izdomājuši.

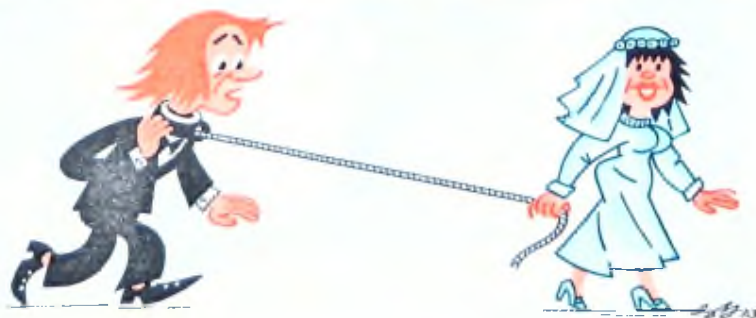
A. ISAIS,
zinātņu kandidāts

V. BOTAČEVŠ

U. MEŽVILKS

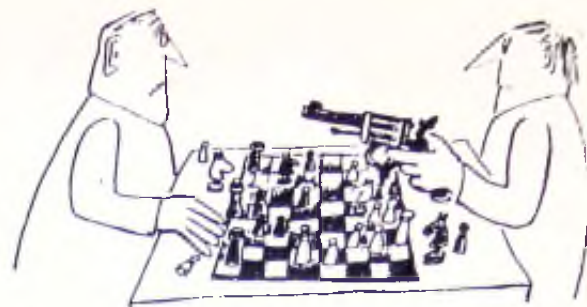

— LAULĪBAS RĪNKIS TAK UZ PIRKSTA VALKĀJAMS!

O. BĒRZINŠ

karuzela

POĻU SATĪRAS UN HUMORA ŽURNĀLS

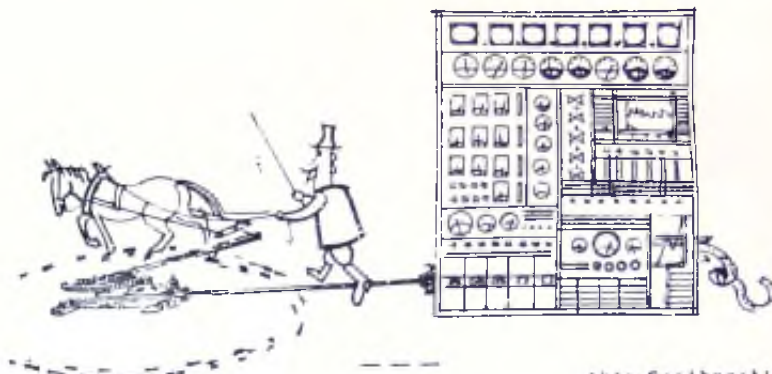
Sicīliešu aizsardzība.

L. Golecs

— Kovaļskim ir jāpaliek! Viņš taču ir vienīgais cilvēks mūsu kantorī, kuru ir par ko kritizēt!

V. Potožeks

Ibis-Graikovskis

— Nedēļa nav pagājusi, kopš nopirku automašīnu...

— Neplāties, es vakar nopirku kurpes.

Ibis-Graikovskis

— Jus gribat slīcināties!

— Nē, noindēties!!

R. Kizaks

— Lūdzu atbrīvot mani veselības stāvokļa dēļ. Meistaram kļūst nelabi, kad viņš redz, kā es strādāju.

V. Fugļevičs

100K

— Lūdzu, vienu karbonādīl

— Piedodiet, uzkožamos bez degvīna nepasniedzam.

A. Sloks

— Preces veikala vadītājam personīgi: veidlapas, atskaišu paraugi, tinte...

K. Barančikis

Salmu atraitne

Pastāv uzskats, ka ar piedošanu esot saistītas visciltenākas jūtas. To apstiprina arī dažas patīkamas būtnes Valmieras rajonā. Vīnas, kā dziesma teikts, vilās un ... piedeva.

Andrejam Kārklīnam, kolhoza «Ziemeļi» bīteniekam, šī piedošana bija vajadzīga kā ūdens zivīnai, kā saulīte ziedīnam. Tāpēc nebrīnīsimies, ka viņš, to izlūgdams, meklēja vismaigākos teicienus, vissaldākos vārdinājumus.

Savai iecerētajai Albīnei Z., kas gulēja Mazsalācas slimnīcā ar stipru smadzeņu satricinājumu, bītenieks rakstīja medaīnas, dziļu jūtu caurstrāvotas vēstules. Citēsim kādu no tām:

«... Ja Tu milā zinātu cik man tagad ir grūti! Nekad dzīvē tik grūti nav bijis, kā pa šo tavu slimības laiku... Es tev lūdzu, piedod man un aizmīrsim šos visus sāpju brīžus, jo tie mūsu kopdzīvē nekad vairs neatkārtosies, nekad, manu mīlo sievīn (šo apzīmējumu bītenieks lieto avansveidīgi — aut.), jo es tevi milu, bet, kad mil, tad var izdarīt visu. Mīlulīti, vai tiešām mūsu laimes, mīlas un kopdzīves ceļi šķirsies? Es nevaru un nespēju to iedomāties, jo zinu arī to, kad arī tu milā mani mīli. Lūdzu esi mana un nedari dēļ sevīm un dēļ manīm otru negodu, nēmdama atpakaļ iesniegumu uz laulībām, lūdzu nedari to!...»

Deviņas tamlīdzīga satura vēstules ligavainis dažu nedēļu laikā iesūtīja Mazsalācas slimnīcā savai izredzētajai. Taču nevienā viņš divainā kārtā neizrādīja interesi par to, kā norit viņa nākamās sievas ārstešana.

Jāpiezīmē, ka ligava sava mīlotā lūgumu par «otro negodu» vēra nenēma un kāzas, kas bija paredzētas pagājušā gada 23. decembrī, nenotika. Laulības pieteikumu viņa atsauca. Bija skaidrs, ka slimniece tos sāpju brīžus, par kuriem tēlaini runāts vēstulē, aizmirst tomēr nav varējusi.

... Tas notika pagājušā gada 1. decembrī, kā nojautisiet, nākamajā dienā pēc «Andrejiem». Vakarējais jubilārs bija izgaidījis ligavu, bet šī, darba kavēta, ieradās ar vienas dienas novēlošanos. Par tik nekaunīgu uzvešanos nākamais vīrs nākamo sievu apveltīja ar lamām, sītiņiem un kāju spērieniem, tādējādi sagādājot viņai patiesi ļoti grūtus un sāpīgus brīžus. Tādus, pēc kuriem Albīne visai bēdīgā izskatā un ar stipru smadzeņu satricinājumu bijusi spiesta gulties Mazsalācas slimnīcā.

Stāsta, ka dažos gadījumos kaušanās esot ļoti

stipras mīlestības pazīme. Ja tas atbilst patiesībai, tad Andrejs Kārklīns savu ieceroto ir briesmīgi mīlējis. Jo, izrādās, viņš to arī agrāk bija bieži kaustījis. Un, starp citu, pēdējo reizi tieši slimnīcā, viesu pieņemšanas laikā. Šis uzbrukums beidzās ar milnieka spožu uzvaru.

— Re, divi sarkanīte man, šeku, rokā! — viņš gavilēdams ziņoja draugiem, kas to gaidīja ārpusē. Te nu dažs labs būs nonācis galīgā nesaprašānā — ligavaina rīcība nesaskan ar viņa vēstulu toni un garu. Mēģināsim ieviest skaidrību. Brūtgāna mīlestības vēstulu straume pēkšņi bija apstājusī. Un te atkal vainojama sadauzītā ligava. Cīdenu piedošanas jūtu vadītā, viņa (lasiet uzmanīgi!) bija atsaukusi arī otru iesniegumu. Proti, to, kurā izklāstīta precinieka apiešanās ar ligavu un kas adresēts Valmieras rajona iekšlietu daļai. Lielā piedošanas stunda bija sīti un ligavaina mīlas burinieks mierīgi mainīja kursu...

Tiesa, Albīne Z. ilgi atrunājās, domāja un šaubījās. Bet tad... cīnā par ligavaina glābšanu iesaistījās sabiedrība. Uz slimnīcu gan apmeklētāju pieņemšanas laikā, gan ārpus tā sāka nākt Albīnes darba un kopmītnes biedrenes — Zēna, Aina, kā arī kopmītnes vecākā Vaira Luste.

— Tu nu gan esi ļauna! — viena teica. — Gribi pazudināt cilvēku!

— Ja tu viņu redzētu... Izdijis un pelēks kā pakulu kodaļa, — otra piemetināja.

— Nedzīvo kopā, neprecies, ja negribi, bet negrūd otru postā! — trešā pamācīja.

— Kādēļ pierunājat, lai Albīne piedod? — jautājām kopmītnes vecākajai.

— Es? ... Nevienu neesmu pierunājusi! — Luste pārsteigta iepleta acis.

— Tādā gadījumā kas uzrakstījis šo vēstulīti? — mēs parādījām viņai kādu zīmīti.

Ieraudzījusi zīmīti, kopmītnes vecākā tūlīt atskārta, ka piekerta melos, un atzinās.

— Jā. To gan es rakstīju. Bet viņš tā lūdzās, tā lūdzās...

— Iznāk, ka pateicoties jūsu pūliņiem tagad uz brīvām kājām palicis sabiedrībai bīstams dauzopa...

Vairas acis saskrēja asaras.

— Jā... Bet man liekas, ka šai nevajadzēja pirmajā vakarā pieņemt svešu vīrieti, ar kuru tikko iepazinies...

Tiešām dziļa doma! Mums te vairs nebija ko

piebilst. Ipaši tādēļ, ka tādus prāta vārdus sacīja tās kopmītnes vecākā, kuras pārzināmās telpās šis svešais jau pirmajā vakarā tik laipni un mīli uzņemts...

— Kad jūs ar Andreju iepazīnāties? — pavai-cājām pašai Albīnei.

— Oktobra beigās.

— Kad pieteicāties, lai reģistrētu laulību?

— Sešpadsmitajā novembrī.

— Vai pa šīm divām nedēļām paspējāt kaut drusku iepazīties ar viņa pagātni?

Albīne kaunīgi nodura plakstus.

Lai aizpildītu šo robu Albīnes zināšanās, mēs devāmies uz Rūjienas, kur strādā un dzīvo pilsone Raissa S. Lidzko Raissa izdzirda Kārklīnu Andreja vārdu, viņas sejai pārslidēja tumša ēna.

— Mes iepazīnāties diezgan tālu no šejienes, kur Kārklīnu atbrīvoja no apcietinājuma, — viņa nopūtās.

— Par ko Kārklīns ir sodīts?

— Isti nezīnu. Viņš par to nelabprāt runāja.

Varu tikai teikt, ka pirmo reizi viņš bija ieslodzīts uz četriem gadiem un otro reizi viņam arī bija piespriesti četri gadi ieslodzījuma...

Kārklīns mani toreiz aicināja līdz pie savas mātes, kas strādā tepat netālu no Rūjienas — Idus ciemā par slaucēju. Pametu dzīvokli, iedzīvi un aizbraucu...

Jau pirmajā vakarā viņš man uzbruka un piekāva. Tad sāku strādāt te, pansionātā. Oktobra beigās Kārklīns manas dežuras laikā mani sadauzīja līdz asinīm. Tad musu ceļi šķīrās... Pateicu, lai vācas...

— Kapēc nezinojāt uzraudzības iestādēm?

— E, ko tur... Zinat, viņu iesēdinātu vismaz uz četriem vai pieciem gadiem. Es viņu pažēloju...

Nu ko tur sacīt? Laikam taču piedošanas jūtas ir visciltenākās! Pateicoties tām milnieks Andriņš nesēž vis ēnainā kambarī ar stiprām durvīm un restotu lodziņu un, tā sēdēdams, nekļūst aizvien vecāks un krunkaināks, bet drasē apkārt pa zaļo āri, priecīgi svilpodams. Un ne jau nu viens...

— Bet gan kopā ar it jauku un mīlīgu dūjīnu. Tiesa, līdz materiāla publicēšanai situācija vēl var mainīties un minēta dūjīna, tāpat kā iepriekšējās ligavas, var ātri pārvērsties no dievinātas sirdsdamas par sarūgtinātu salmu atraitni.

K. VEKSĪTIS

— KĀ JUMS NAV NEERTI TAISĪT DRANČI, KAM PAT NEVAR ATRAST NOSAUKUMU!

— UN KĀ JUMS NAV NEERTI SAUKTIES PAR MĀKSLAS LIETPRATEJU, NEZINOT VĀRDU «SUVENĪRS»!

E. Rusmanis

— TIE TUR TEICA, KA MAN NEESOT ARGUMENTU!

E. Rusmanis

VESTĒLĪGĀ SKAUDĪBĀ

Skaudība ir briesmīga, skaudība ir postoša ipašība, kura dara par ēlli cilvēka dzīvi zemes virsū, un ir pilnīgs pamats domāt, ka tā pati elle viņu sagaida arī pēc nāves. Kur gan citur likt cilvēku, kas visu mūžu sistematiski visus apskaudīs? Uz ikvienu viņš raudzījies ar greizu aci, ikviena līdzcīvēka panākums līcis sašķiebties viņa ja ne gluži melnajā, tad katrā zinā tumsā sirdij. Kā draudīgs krusas mākonis viņš staigājis pa dzīvi, tā ka pat vismaigākā dvēsele viņa nāves stundā ar pilnām tiesībām varēja iesaukties: «Ak vai, kāda laime, ka mēs beidzot esam no viņa valā!»

Tā ir ar skaudību. Bet ir viens skaudības paveids... jā, īstenībā tam ar iepriekš aprakstīto ipašību tik vien kopēja kā pats vārds. Tā ir ta sauktā veselīgā skaudība, un ar to apveltīts indivīds nebūt nav bīstams sabiedrībai, gluži otrādi, viņš ar savu darbību tikai stimulē sabiedrības augšupeju. Ar šādu cilvēku mums patīkami satikties, ikviena domu apmaiņa ar viņu patīkami rosina mūsu prāta darbību. Šis cilvēks iet cauri dzīvei ar gaišu, atklātu smaidu uz lūpām, tā ka pat pavīrsam

novērotājam atliek vienīgi iesaukties: «Lūk, cilvēks, kas vieš musos dzīvotpriekuli!»

...Vienkāršs, sirsnīgs un biedrīks pret visiem bija Kārklvalgs. Viņš bija viens no vienkāršākajiem, sirsnīgākajiem un biedrīskākajiem cilvēkiem. Kādus vispār var sastapt, — ta viena mute apgalvoja visi, kuriem bija laimējies nakt ar Kārklvalgu tuvākos sakaros. Neieksim, ka viņš varētu atklāt pulvera ražošanas noslēpumu — gadījumā, ja tas vēl nebūtu atklāts —, taču ne jau katrs cilvēks ir dzimis izgudrotājs.

Pats Kārklvalgs skaidri apzinājās, ka nepieder pie sava laikmeta izcilākajiem spīdekļiem. Viņš par to mēdza runāt atklāti un godīgi, tādējādi iemantodams vēl lielākas simpātijas un patiesīga cilvēka slavu. Kārklvalgs bija tik atklāts, ka nekaitējās atzīties pat tādas nepievilcīgās jūtas kā skaudība.

— Es nevaru saprast, kā gan tev vienmēr laimējas, — viņš mēdza sacīt vienam vai otram draugam. — Nesaprotu, un viss. Tu taču nebut neesi gudrāks vai labāks par mani, bet, skaties, kur tu dzīve jau tiec, kamēr es tepat uz vietas vien mājās.

Viens vai otrs draugs atbaidījis, viņš nepavisam nezināja, ko atbildēt uz tādā pasaulīgi atklātību, bet Kārklvalgs vēl nemaz nebija izteicies līdz galam, un viņam noteikti vajadzēja to izdarīt.

— Es negaužos, — Kārklvalgs noteikti sacīja. — Es jau saprotu, ka visiem dzīvē nevar paveikties vienādi, bet to es tev pasaku: es tevi apskaužu!

Draugs noristījās un aplūsa. Tas jau gāja pāri viņa saprašanai. Atzīties, valstīdīgi atzīties skaudībā! To varēja tikai pēdējais nekauna vai arī neticami godīgs cilvēks. Pēdējais nekauna Kārklvalgs noteikti nevarēja būt, viņi taču bija draugi, bet draudzības vienīgi saskanīgi raksturi, tāpat...

Kārklvalgs labu brīdi patiksmīnājis par sarunas biedra mulsumu un tikai pēc laiciņa teica, tas skanēja tā, starp citu:

— Mēs visi skaužam viens otru, un citādi tas nemaz nevar būt. Starpība tikai tā, ka es, sacisim, apskaužu tevi draudzīgi, nevēlēdams tev ļauna, bet priecādamies par taviem panākumiem un vēlēdamies, lai man būtu tādi paši, turpretī kāds cits skauģukukulis drošā sēptuvis neganti griež zobus un vēl tev visas pasaules nelāmes. Ievēro — visas! Un tikai tāpēc, ka tev dzīvē paveicies, protams, pateicoties tavam labajam ipašībam, tavai enerģijai un čaklībai, kamēr viņš, nelietis tads, pirkstu nav vijojis pakustināt, lai darītu gaišāku savu bezprieka dzīvi...

Draugs smagi nopūtās. Viņš, atklāti sakot, nevēlējas nevienam no pasaules nelāmem, tas bija dabiski un saprotami, un dabiska un saprotama līdz ar to bija viņa izturcīnāšanās. Toties vēl jo lielākas draudzības hiesmas iedegās viņa krutis pret Kārklvalgu, kurš tikai tagad bija parādījies visa savā dvēseliskajā diženumā. Cik uztraucosi maz gan mēs pazīstam savus tuvākos cilvēkus!

Sobrid draugs nēko daudz nepateica, viņš bija pāņak savēņots. Bet pagāja laiks, un viņš par saviem novērojumiem pastāstīja citiem draugiem un vienkārši ļaga cilvēkiem, un tie visi grozīja galvas un teica, tas nu esot kas nedzirdēts un briesmīgi skaisti. Un tad viņi papūda to tālāk... un Kārklvalga slava pamažām, bet neitlurami auga augama.

Kārklvalgs pats brīnījās, viņš nebija cērejis uz tik žilanošiem raksturiem.

— Jus esat apbrīnojams cilvēks, — viņam sarāja tri pasvāsi ļaudis. — Un ka tikai jus spējat tā... veselīgi skaut?

— Tas nemaz nav grūti, Kārklvalgs atbildēja pūstīgu lepni. — Pamēģiniet pats, un jus redzēsiet...

— Nē, — viņam atbildēja. — Nekas neiznāks. Cik mēs neesam centušies! Vienmēr nez no kurienes pabāž galvu tā pati vecā, sliktā, melnā skaudība, un viss pagalam.

— Varbūt tiešām, — Kārklvalgs domīgi teica. — Es pats arī reizēm nesaprotu, kā tas man izdodas.

Ar veselīgi skaudīgu aci viņš noskatīja visu savu draugu, biedru, paziņu un gluži svešu cilvēku panākumus. Sacisim, cits viņa vietā būtu kļuvis zils un zaļš, redzēdams, kā attāls kaimiņš nupat stumj mājās loterijā laimētu ledusskapi, lai gan viņam, nelietim, viens jau ir mājās. Ikviens cits viņa vietā sacerētu vismaz divas anonīmas vēstules, savam acim ieraudzījis pretējā dzīvokļa saimnieci mugurā pavisam jaunu karakulu kažoku. Dažs labs uz laiku pazaudētu valodu, uzzinājis, ka kolēģis nopircis kinoaparātu, vasaras atvaļinājumā devies uz Kuriju salām un no turienes atvedis filmu, kura kārtējās amatieru sacensībās ieņēmusi godpilno trešo vietu. Kārklvalgs nedrīkstēja to atļauties. Viņa sirds slepeni asiņoja, bet viņš nedrīkstēja ne ar vienu gimja vaibstīgu izrādīt savas patiesās jūtas.

— Es... — viņš reizēm mēģināja bīst, kad pacietības un izturības kauss jau bija pilns līdz malai, — es arī esmu tikai cilvēks! Un man dziļi cilvēciski: skauž, kad mans darba biedrs sanem pilnīgi nepamatotu paaugstinājumu. Un man grības kost kājā tam nelietim, kurš mana vieta saņēmis celazīmi uz Romu salu...

Viņa paverās pārsteigti un godīgi sasūstīti skatiem. Te nu viens elks labprātīgi gribēja nokāpt no pjedestāla un iejaukties pārējo mirstīgo vidū. To nedrīkstēja pieļaut, kaut kas bija jādara, pie tam steidzīgi.

Mīlais... — teica viens no klatesošajiem, tas bija teicams kārtbūvēs, un viņa domās ieklausījās pat priekšniecība, — mīlais, to jau tu noteici nopietni. Nu paskat tikai, kas par jokdarī! Viņš te runā un laikam gan domā, ka viņam kāds noticēš. Ka tu esi apbrīnojams cilvēks, to mēs visi zinām, bet ka tevi atklājis vēl tādi talanti... Te nu gan jāsaka: kura daba jau tā bagātīgi apveltījusi, tam ta nelaisnā kārtā dod un dod klai no jauna. Ko lai sakām mēs, vienkāršie mirstīgie? Mēs varam tikai vēlēties, lai arī mūs aplaimo tava veselīga skaudība...

— Pie vēl! — Kārklvalgs iebļāvās, viņš radījis pavisam zaudējis garīgo līdzsvaru, un galu galā pat tā arī nebūtu ko brīnīties. Veselīgi skauts bija pasa lūka, kad pats ne sabiedrības loceklis to dara tā, ka tas priegments no cilvēces sakumiem!

Var jau cilvēks būt pašaieliedzīgs, bet arī viņam vajag dot atelpu. — Es gribu būt tāds pats kā visi! Gribu būt normāls cilvēks, un kurš to nevēlas saprast, lai tad nāk un met uz mani pirmo akmeni!

Isu brīdi valdīja klusums, bet tas bija neparasti zīmīgs un nospiedošs. Kārklvalga pretinieki, tas ir, draugi un kolēģi, nedroši raudzījās cits citā, viņiem bija tik daudz ko teikt, bet viņi baidījās. Te izšķīrās ne tikai Kārklvalga morālās sejas liktenis. Te... Viņi saskatījās vēlreiz, un tad viens, tas neapšaubāmi bija pats drosmīgākais, sacīja:

— Mīlais draugs, es saprotu, nē, mēs visi saprotam, ko tu gribēji sacīt. Varbūt mēs neesam spējuši novērtēt tavu pašaieliedzību līdz galam. Varbūt mēs neesam vienmēr spējuši būt ar tevi un sadūšināt tevi mīrkļos, kad tu apmulsī un izturcīnājies. Mēs to saprotam un uzņemamies pilnu morālu atbildību. Un es sacīšu, jā, es sacīšu tev visu mūsu vārdā: nekad, nekad vairs tā nenotiks, mīlais Kārklvalg! Nāc pie mums, kad tevī mās šaubas, un mēs raudzīsim tās izgaistināt. Un, kad tev liekas, ka tavos plecās uzvelts pārāk liels smagums, mēs raudzīsim to vieglināt. Tikai atceries, atceries vienmēr, ka šī tava nasta ir cildena un ka pēc tevis vēlākās paaudzes spriedis par mums visiem.

Kārklvalgs aizkustināts klusēja, bet tad viņa iedegās pēdējā protesta dzirkstelīte, un viņš mēģināja bīst:

— Bet es taču tāpat esmu tikai cilvēks! Kāpēc jūs to negribat saprast? ļaujiet taču man skaut tāpat, kā to dara visi, ļaujiet man būt kopā ar jums!

— To nedrīkst, mīlais Kārklvalg, — viņam atbildēja draudzīgi, bet dziļi nopietni.

— Kāpēc? — Kārklvalgs ieraudājās.

— Tāpēc, ka tu esi kļuvis par dzīvu piemēru, no kura mās visi. Un, ja arī līdz šim brīdim vēl nemās... gan jau tas notiks.

— Bet es...!

— Nomierinies, mīlais draugs, — viņam teica, un tik saviļņojošs bija šis mīrkļis, ka Kārklvalgs uz brīdi pavisam zaudēja valodu.

Vai nu viņi par šo jautājumu nerunāja. Kārklvalgam bija jālabojas, un viņš labojās.

Un līdz šai baltai dienai Kārklvalgs ir veselīgs, pozitīvs, audzināts skaudības piemērs, un viņa slava nav ne maķenit nobālējusi. Savos īsajos brīvajos brīžos viņš nospējas istabas kaktā, kaut kur no loga stura noraugas cilvēkos, un tie ir viņa laimīgākie brīži. Tad viņš apskauž citus tāpat kā visi.

EKSPERIMENTĀLS TESTS

Dažāda veida aptaujas un testi Amerikā pašlaik ir modē. Piedāvājam jums vienu no tiem, ar kura palīdzību var noteikt, cik labi jūs pārzināt dzīves īstenību Savienotajās Valstīs.

1. Kā vislabāk panākt, lai jūs nošauj? a) izvirzot savu kandidatūru prezidenta vēlēšanām; b) iestājoties policijā; c) piedaloties pretkara demonstrācijā.

2. Kādos apstākļos, visticamākais, jūs sadursieties ar pirmajam nepatīkšanām, ja esat iegādājies jaunu automašīnu? a) kad mašīna būs jānogādā atpakaļ veikalam nedrošu bremžu, vadības sistēmas defektu, bremžu šķidruma noplūdes vai brāķa riepu dēļ; b) kad noskaidrosies, ka mašīnas apdrošināšanas maksa ir lielāka par tās cenu; c) kad no mašīnas izzags radiouztvērēju.

3. Pienemsim, ka jūs ejat uz veikalu, lai nopirktu jaunu durvju klinķi, jo veco nolauzuši laupītāji, kas pakāruši līdz arī jūsu televizoru. Ko isti jūs veikalā noskaidrosiet? a) kopš jūsu bērnības laikiem durvju klinķu cena ir divkārojusies; b) tādus klinķus vairs neražo, tāpēc jums kopā ar klinķi jāpērk arī jaunas durvis.

4. Kas jums visdrīzāk var atgādities, ja aiziesiet uz lielu universālveikalu? a) jums kļūs nelabi no mākslīgajiem ziediem; b) jūs satiksieties ar prezidenta kandidātu; c) jūs ķers laupītāja lode.

5. Pienemsim, ka, apskatījuši reklamas, jūs izvēlaties kādu filmu un aizejat uz kinoteātri. Ko jūs tur visdrīzāk ieraudzīsiet? a) zirgu; b) kailu sievieti; c) apšaudīšanos, kas beidzas ar slepkavību; d) gangsterus; e) Holivudas zvaigznes, kas, maksājot smaidot, lēni kustas pa ekrānu.

6. Politika. Lai kļūtu par Savienoto Valstu Kongresa locekli, kandidātam, kā apgalvo, gan vārdos, gan darbos jāturas pie zelta vidusceļa, tas ir, jāliek skaidri saprast, ka viņš nav par kaut kādām būtiskām pārmaiņām amerikāņu dzīvē. Sacerējuma, kura apjoms nepārsniedz 25 vārdus, izskaidrojiet, kāpēc tā iznāk, ka vēlētajai, kas tik nepārprotami ir neapmierināti ar daudzām amerikāņu dzīves īpatnībām, galu galā ievēl kandidātus, kuri sola neko negrozīt.

7. Zinātne. Pierādiet, ka pareizs ir šāds apgalvojums: «Ne vienmēr par šizofrēnisku jāuzskata cilvēks, kurš, izdzirdējis frāzi «jauns atklājums zinātnē», domā, ka izgudrots vēl viens panēmiens, kā viņu nogalināt.» Atrodiet trīs iespējas, kā pārvērst velas mazgājamo mašīnu, matu susinātāju vai gludekli, par ieroci. kuru izmantojot, varētu izrekināties ar jūsu ienaidniekiem.

(No žurn. «Za Rubežom»)

E. Ozoliņš

TĀ ESOT GADĪJIES

Kāds franču filozofs Voltēra draugs mēģināja Voltēra pagailim iemācīt kaut dažus vārdus.

— Nepūlies, — Voltērs teica, — viņš nekad neiemācīsies runāt.

— Tādā gadījumā iegādājieties jaunu, kas vismaz varētu saukt: «Lai dzīvo karalist!»

— Neesmu ar mieru, — Voltērs protestēja, — jo tad manu pagaili ieceltu par parlamenta deputātu un es atkal paliktu bez putna.

zemnieks ar divām receptēm: vienu — govij, otru — sievai. Ibsens sagatavoja abas mikstūras un atdeva tās zemniekam ar piezīmi:

— Esiet uzmanīgi! Šī ir sievai, tā — govij. Nesajauciet pudeles, lai ar govi nenotiktu nelaime!

Kad Bernards Šovs bija saņiedzis 90. dzimības gadu, viņš ierakstīja savā dienasgrāmatā šādus vārdus: «Faktiski esmu atrisinājis visas mūsdienu problēmas, bet tās arī turpmāk tiks uzskatītas par neatrisinātām, it kā es nekad nebūtu dzīvojis.»

Henriks Ibsens jaunībā bija studējis farmakoloģiju un strādājis par aptiekāra palīgu. Reiz aptiekā pie viņa atnāca

Kāda autogrāfu kolekcionāre izlūdzās no vācu rakstnieka Gerharta Hauptmaņa divus autogrāfus.

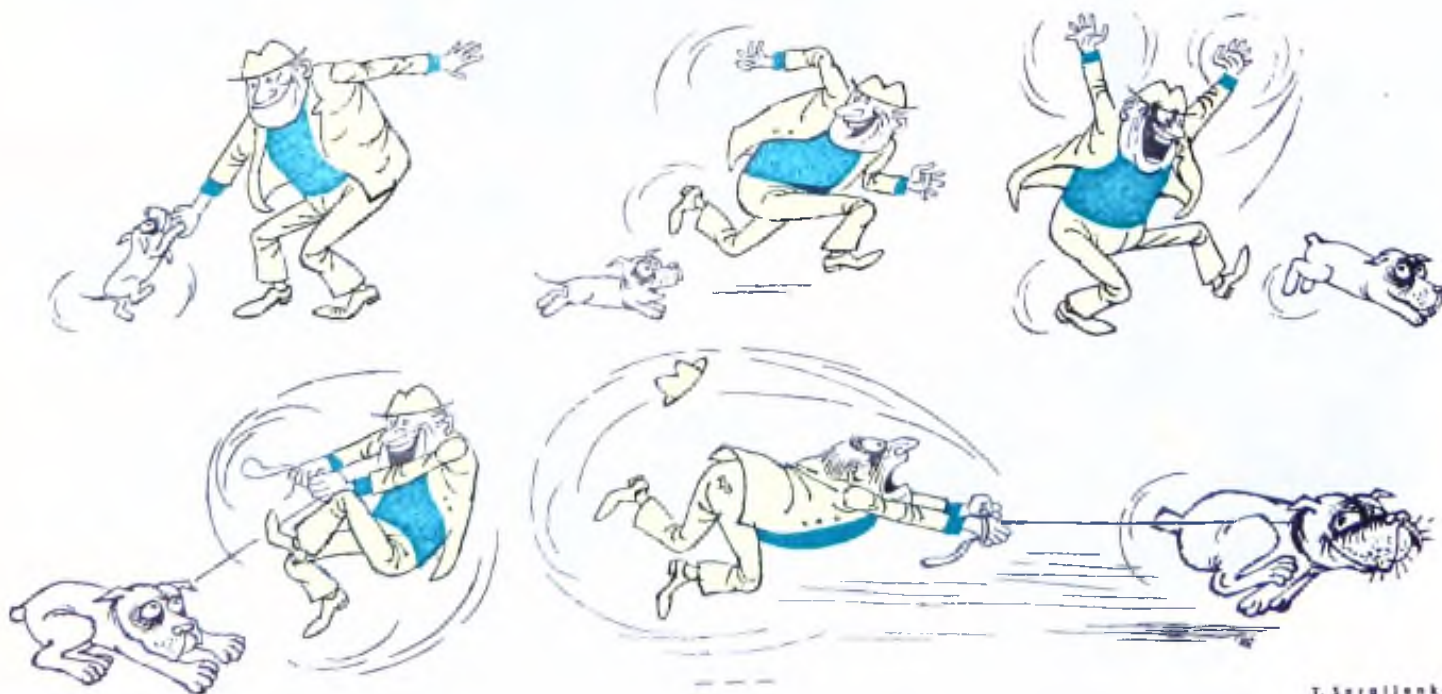
— Kāpēc divus! — brīnījās rakstnieks.

— Tāpēc, ka par diviem Hauptmaņiem varu dabūt vienu Lehāru, — skanēja atbilde.

Sveices gleznotājam un tēlniekam Arnoldam Beklinam vajadzēja ilgi cīnīties, kamēr viņš panāca atzinību. Darbības sākuma posmā draugs reiz viņam jautāja:

— Vai tu pēdējā laikā esi kauš ko pārdevis?

— Protams, — Beklins atbildēja, — mēteļi un svētdienas bikses.

T. Surgijenko

Kas gan viss nenotiek pasaulē

Apelndorā (Holandē) laulības šķiršanas pieteikumu iesniedzis kāds Heins Dženkinss, kas apvainojis sievu maldināšanā.

Lieta tā, ka viņš savu iecerēto bija iemīlējis kā lielisku pavāru, bet pēc kāzām izrādījies, ka saderinātā visus ēdienus gādājis no tuvējā restorāna, pati kulinārijas māksla būdama galīga nepraša.

Prinstonas universitātē (ASV) profesors Dēvids Timruds ierosinājis teovēt suņus, iededzinot tiem adā reģistrācijas numuru. Tādējādi viņš cer novērst arvien pieaugošās suņu zādības.

6 bērnu, 14 mazbērnu un 35 mazmazbērnu vidū savu 100. dzimšanas dienu Lilē (Francijā) nosvinēja Marija Dihema. Viņa teica:

— Es nožēloju tikai to, ka man nav iespējams valkāt minikleitu.

Braunsvilā (Kentuki štātā — ASV) amerikāņu garīdznieks Maiks Kreins ierīkojis Kristus vārdā nosauktu no-

metni priesteru apmācīšanai dzudo ciņā. Savu rīcību Kreins motivē šādi: — Ar pašaisardzības metodēm, ko mēs iemācīsim nometnes dalībniekiem, viņi varēs apkarot arī velnus, moškus un citus jaunos garus.»

Bostonā (ASV), kas ir slavena ar satiksmes sastrēgumiem, notika sacensības starp automobiļu šoferiem un velosipēdistiem. 7 km garā distancē «pika» stundās uzvarēja velosipēdisti.

Angļu laikraksta «Plymouth Post» bija ievietots šāds sludinājums: «Jauns jūrnīkš, kura ķermeni daudzās vietās rotā vārds «Betija», meklē meiteni ar šādu vārdu. Nav izslēgta laulības iespēja.»

Britu parlamenta likumdošanas ierosinājumu komisija šajās dienās ieteikusi atcelt 237 likumus, kas pieņemti laikā no 15. līdz 18. gadsimtam. Šo likumu vidū ir arī 1702. gada 14. novembrī pieņemts likums, kas atļauj bēdēm, nāves sodu izpildot, pēc nāves pilsoņa vēlēšanās lietot vai

nu virvi, vai cirvi. Likumā uzsvērts, ka bēdes cirvim nedrīkst būt rūsas plankumi.

Pateicoties radioamafieru uzmanībai, itāliešu policijai izdevies atklāt, ka Milānas Sanvitorio cietuma iemītnieki, izmantojot slepenus radio raidītājus, uztur pastāvīgus sakarus ar saviem līdzzinātajiem ārpusaulē, tādā veidā piedalīdamies jaunu noziedzumu plānošanā.

Kanādā kādā jautājumu un atbilžu konkursā mēģināja noteikt pieredzējušāko namamāti. Par uzvarētāju kļuva Mērija Vebstere. Uz jautājumu, kad beidzas medusmēnesis, viņa atbildēja:

— Kad vīrs vairs nepalīdz mazgāt traukus, bet mazgā tos pats.

Literatūras zinātņu doktore divdesmit astoņus gadus vecā Ņujorkiete Karola Vagnere četrus gadus nostrādājusi par profesori Konektikutas štata Bridžportas universitātē. Kad Vagnere uzzinājusi, ka Longailendas

dzelzceļa konduktoriem maksā divreiz lielāku algu, tā pieteikusi savu kandidatūru šim amatam, bet saņēmusi noraidījumu, jo sievietes šādam darbam neesot piemērotas...

Kādu Fēniksas (Arizonas štātā — ASV) tirgotāju televīzijas raidījumā stādīja priekšā kā ideālu vīru, taču dažas dienas vēlāk apcietināja par divsleivību. Viņa pirmā sieva, kas dzīvo Sanfrancisko, bija pazinusi ideālo vīru uz televīzijas ekrāna.

Jaunākais modes kliedziens Floridas (ASV) liedagā esot no vienāda materiāla darināti un līdzīgi piegriezti peldkostīmi suņiem un viņu īpašniekiem.

PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM

Pagājušā gada 21. numurā «Dadzis» bedājās par mīkstām mēbeļiem un viriešiem, jo veikalos ļoti grūti dabūt mēbeļdrānu un viriešu lietussargus.

Tirdzniecības ministrijas Rūpniecības preču pārvaldes priekšnieks b. Atamanukovs paskaidro, ka republikā ražotie un importētie mēbeļu audumi tiek nodoti rūpniecībai, tāpēc tirdzniecības organizāciju pasūtījums netiekot apmierināts. Viriešu lietussargus republikā neražojot, turklāt to resursi esot ieduliti nepietiekamā daudzumā. Pašreiz ministrija veicot visus pasākumus, lai viriešu lietussargus iepirktu ārpus republikas.

«Dadzis» paliek cerībā, ka tiks veikti pasākumi arī mēbeļu drānas iegādei.

22. numurā «Dadzis» jutu līdzī sabiedriskās ēdināšanas uzņēmumu darbiniekiem, kam netīrā veļa jāvadā pa visu republiku tāpēc, ka ražošanas apvērība «Vilnis» savās Rīgā esošajās mazgātavās ar veļas kalniem netiek gūta.

No Sadzīves pakalpojumu pārvaldes priekšnieka vietnieces b. Znotiņas atbildes izriet, ka veļas vadāšanas posls beigsies tikai š. g. 3. ceturksnī, kad nodos ekspluatācijā jauno mazgātavu Daugavpils ielā.

Labāk vēlu, nekā nekad!

Par nelāgo stavokli vairākās Dobeles rajona saimniecību fermās «Dadzis» šķēdējās 23. numurā.

Dobeles rajona Izpildkomitejas Lauksaimniecības pārvaldes priekšnieka vietnieks b. Lopatins atsūtīja visai optimistisku atbildi. Padomju saimniecībā «Snikere» visas lopu novietnes tiekot dezinficētas un fermās regulāri rīkojot sanitāras dienas, «līkros» un «Zebrenē» pabeigti telpu remontdarbi. Tiekot organizēta kūtsmēslu vešana.

24. numurā «Dadzis» nepatika nekārtība Rīgas Apgāismes tehnikas rūpnīcā, kur pie noliktavas metājus jauni elektromotori, sūkņi, kalorieri un citas vertīgas iekārtas.

Rūpnieciskās materiālu tehniskās apgādes daļas priekšnieks b. Bondarenko ziņo, ka minētie agregāti tagad esot ievietoti noliktavā.

Pēc «Dadža» domām to vajadzēja izdarīt jau krievu okupācijā.

Notikums Parīzē.

G. Anisimovs [«Sīrī» (L. Solija)]

— Tagad jums ir tieši kilo!

ĀRZEMJU HUMORS

EULENSPIEGEL
NEW YORKER • PAVLIHA
POURQUOI PASI • PUNCH
SZPILKI • VESNIK

— Godīgi sakot, tāda smaka mani nemaz neiedvesmo meklēt.

— Nekliedziet visu laiku «leksā!» bet nāciet ārā!

— Spriežot pēc skatītāju zāles, atkal izrāda kādu klasisku gabalu!

— Interesanti, ko īsti tā ceļazīme varētu nozīmēt!

— Nabadziņš! Viņš sapņma šodien tikai vienu pateicību un to pašu par kartupeļu blezeni.

— Diemžēl, neko nevaram jums līdzt — spāniski nesaprotam.

— Tas ir brālis Zilbērs, viņš agrāk slauca govīs.

— Atceros laiku, kad tu ar tādu izfeiksmi skatījies uz mani...

Журнал
сатиры и юмора
«ДАДЗИС»
(«Чертополох»)

Выходит 2 раза в месяц
на латышском языке
№ 4 (388), 1973.

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (galv. redaktors), Pēteris Eteris, Zanis Grīva, Z. Haskins, M. Līmane (atb. sekretāre), I. Livšics (galv. red. vietnieks), V. Mihailovs, H. Rukšāns, E. Rusmanis (māksl. redaktors). Tehniskais redaktors A. Garančs. Izdevējs Latvijas KP CK izdevniecība. Laikraksta «Cīņa» izdevums. Redakcijas adrese: Rīgā, Vaļņu ielā 2. Tālrunis: atb. sekretāram 22-07-61, vēstulju nodaļai 21-32-20. Iespiests Latvijas PSR Ministru Padomes Valsts izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Rīgas Parauglipoģrāfijā Vienības galvė 11. Materiāli nodoti salikšanai 1973. gada 23. janvārī. Parakstīts iespiešanai 1973. gada 5. februārī. JT 00204. Pasūt. Nr. 39. Papīra formāts 70x108/8. 3,74 izd. loksnes; 2,8 iespiedloksnes. Mētiens 85 000 eks. Manuskriptus atpakaļ neizsniedz.

- Vai šefam šodien kāda jubileja?
— Var to saukt arī tā.